

9. ČÍSLO / VIII. ROČNÍK

7 Kč (9 Sk)

27. ÚNORA 2000

Z obsahu:

**Sláva Nejsvětější
Trojice v lidských
dějinách**

Jan Pavel II. při
generální audienci
9. února 2000
– strana 2 –

**Následovat jej zcela
zblízka**

Arcibiskup Luciano
Pedro Mendez
de Alemeida SI
– strana 4 –

Mladí otce Dominika
– strana 5 –

Vize člověka v televizi
– strana 7 –

Maria, proč pláčeš?

Příběh, který začíná
pláčem jednoho
obrazu Panny Marie
– strana 8 –

**Radostná zvěst
o nerozlučitelnosti
manželství**

– strana 10 –

**Slyšeli jsme – přečetli
jsme**

Na aktuální téma...
– strana 12 –

Potěšující bilance
– strana 13 –

**Prohlášení
o „tajné církvi“**

– strana 14 –

*Emanuella Rocchiová, autorka loga
k Velkému jubileu (k článku na str. 15)*

Sláva Nejsvětější Trojice v lidských dějinách

Jak jste slyšeli od lektorů, zahájil toto naše setkání »Velký Hallel« – žalm 136 (135) –, který je slavnostní litanií pro sólistu a sbor: Ta opěvuje Boží »hesed«, věrnou Boží lásku, která se projevuje v historických událostech dějin spásy, zvláště pak v osvobození z egyptského otroctví a v daru zaslíbené země. V Krédu Božího Izraele (srov. Dt 26,5–9; Joz 24,1–13) hlásá božské činy v rámci lidských dějin: Hospodin není neúprosný vládce, korunovaný světlem, sedící na zlatých oblacích; on pozoruje bídu svého lidu v Egyptě, naslouchá jeho volání a sestupuje, aby jej osvobodil (srov. Ex 3,7–8).

Pokusme se tedy ilustrovat tuto Boží přítomnost v dějinách ve světle trinitárního zjevení, které je sice plně uskutečněno v Novém zákoně, ale určitým způsobem je anticipováno a nastíněno již ve Starém zákoně. Začneme tedy Otcem, jehož charakteristiky je možno pozorovat v Boží akci a který zasahuje v dějinách jako něžný otec pečující o spravedlivé, kteří jej vzývají. On je *otec sirotků a ochránce vdov* (Ž 68,8); **je otcem také vůči lidu, který rebeluje a hřeší.**

Nezlomná Otcova něha

Dvě stránky mimořádné krásy a intenzity uvádějí něžnou Boží samomluvu týkající se pokolení pokřiveného (Dt 32,5). Bůh v něm ukazuje svoji vytrvalou a láskyplnou přítomnost ve zmatcích lidských dějin. V Jeremiášovi Hospodin volá: *Jsem Izraeli otcem... Není on pro mě drahým synem, mým milovaným dítětem? I když jsem mu pohrozil, stále si ho živě připomínám. Proto je mé nitro kvůli němu zneklidněno, pocituji k němu hlubokou něhu* (Jer 31,9.20). Jiné úžasné Boží přiznání čteme u Ozeáše: *Když byl Izrael ještě mladiček, zamiloval jsem si ho a z Egypta jsem povolal svého syna... Učil jsem ho chodit a držel jsem ho za ruku. Ale oni nepochopili, že jsem o ně pečoval. Táhl jsem je pouty dobroty, pouty lásky. Byl jsem pro ně jako ten, kdo zvedá děťátko ke své*

BŮH NA ZEMI, BŮH MEZI LIDMI!
Ne v plamenech a zvuku trub, ne na hřímající hoře, ne v temnotách nebo v srdceryvném ohlušujícím vichru, nýbrž v tělesném zjevení, něžný a dobrotivý, jedná s člověkem jako rovný s rovným. Bůh v těle, nikoliv působící z velké dálky jako u proroků, nýbrž sjednocen v jednom lidství a v podstatně shodné přirozenosti, aby tak skrze své s námi spřízněné tělo přivedl zpět k sobě celé lidstvo.

Sv. Basil Veliký

tváři; skláněl jsem se k němu, abych jej nakrmil..., mé srdce ve mně buší, mé nitro se chvěje soucitem (Oz 11,1.3–4.8).

Syn jako střed dějin

Z těchto biblických úryvků musíme dospět k závěru, že **Bůh skutečně není lhostejný k našemu osudu.** Naopak, rozhodne se poslat svého Syna do samého srdce dějin, jak dosvědčuje sám Kristus v nočním rozhovoru s Nikodémem: *Bůh tak miloval svět, že dal svého jednorozenného Syna, aby žádný, kdo v něho věří, nezahynul, ale měl život věčný. Bůh přece neposlal svého Syna na svět, aby svět soudil, ale aby svět byl skrze něho spasen* (Jan 3,16–17). Syn se vloží do nitra času a prostoru jako živý a oživující střed, který dává konečný smysl toku dějin a zachraňuje je z rozptýlení a banality. **Zvláště ke svému kříži, prameni spásy a věčného života, obrací celé lidstvo se všemi jeho radostmi a jeho slzami, s celým jeho pracným střídáním dobrého a zlého:** *Až budu ze země vyvýšen, potáhnu všechny k sobě* (Jan 12,32). Kristovu věčnou přítomnost v dějinách proklamuje ohromující větou list Židům: *Kristus je stejný včera i dnes i navěky* (Žid 13,8).

Skrytý a účinný Duch

Abychom odhalili v toku událostí tuto skrytou a účinnou přítomnost, abychom vyčítali Boží království, které je již uprostřed nás (srov. Lk 17,21), je nutno jít pod povrch historických údajů a událostí. Zde vstupuje působení Ducha svatého. I když ve Starém zákoně ještě není přítomné výslovné zjevení jeho osoby, je mu možno velmi dobře »přivlastnit« určité spasitelné iniciativy. Je to on, kdo povolává soudce Izraele (srov. Sd 3,10), Davida (srov. 1 Sam 16,13), krále-Mesiáše (srov. Iz 11,1–2; 42,1), ale je to především on, kdo se vylévá v prorocích, jejichž posláním je **zjevovat božskou slávu**

zahalenou v dějinách, Hospodinův záměr obsažený v našich událostech. Prorok Izaiáš představuje velmi působivou stránku, kterou pak převezme Kristus ve svém programovém prohlášení v nazaretské synagoze: *Duch Páně je nade mnou, proto mě pomazal, poslal mě, abych přinesl chudým radostnou zvěst, obvázal rány zkroušených srdcem, abych vyhlásil zajatcům svobodu a uvězněným propuštění, abych vyhlásil milostivé léto Páně* (Iz 61,1–2; Lk 4,18–19).

Jediný smysl dějin a zdroj naděje

Duch Boží nejen odhaluje smysl dějin, nýbrž vyvíjí úsilí, aby spolupracoval na Božím plánu, který se v nich naplňuje. **Ve světle Otce, Syna i Ducha svatého přestávají být dějiny sledem událostí, které ústí do propasti smrti, nýbrž se stávají půdou oplodněnou semenem věčnosti,** cestou, která vede k onomu vznešenému cíli, v němž *Bůh je všechno ve všem* (1 Kor 15,28). Jubileum, které vyvolává *milostivé léto*, ohlášené Izaiášem a vyhlášené Kristem, chce být zjevením tohoto semene a této slávy, **aby všichni, podpoření Boží přítomností a pomocí, mohli doufat v nový svět, věrohodněji křesťanský a lidský.**

A proto každý z nás, když sotva žvatlá o tajemství Trojice, která působí v našich dějinách, nechť si osvojí úžas a úctu Řehoře Naziánského, teologa a básníka, když zpívá: »Sláva Bohu Otci a Synu, Králi vesmíru. Sláva Duchu, hodnému chvály a nejsvětějšímu. Trojice je jeden Bůh, který stvořil a naplnil všechny věci... každou věc oživuje svým Duchem, aby každé stvoření nadšeně opěvovalo svého moudrého Stvořitele, jedinou příčinu žití a trvání. Více než všechny jiné věci nechť rozumné stvoření ho stále velebi jako velkého Krále a dobrého Otce.« (Poemi dogmatici, XXI, Hymnus alias, str. 37, 510–511)

Bolletino Vaticano 9. 2. 2000

Mezititulky a zvyraznění redakce Světla

Ženichovo víno

Zamyšlení nad nedělními
liturgickými texty

Nové víno do nových měchů

Pozorněji než kdykoliv před tím se zaposlouchej do Hospodinových slov. Mluví o tobě a o úmyslech, které má s tebou, má duše. *Sám král touží po tvé kráse, vždyť je tvým Pánem, před ním se skloň!*⁽¹⁾

Aby si získal tvou lásku, chce si tě *zavést na poušť* a tam *promlouvat k tvému srdci*. Poušť je ústraní, posvátné a tiché, kde nesmí být nikdo a nic, jen Pán a ty. Je třeba odejít daleko od přemíry hlasů, které se překřikují v tvém srdci, od všeho, co tě svazuje a poutá k sobě. Pán ti chce vrátit tvou mladost, aby se obnovila tvá dětská odevzdanost a poslušnost. Najdeš v sobě odvahu a ochotu přijmout takové pozvání, nebo chceš přeslechnout jeho nabídku a slib? Jen poslouchej, s čím za tebou přichází: *Zasnoubím si tě spravedlností a právem, láskou a slitováním!*

Jaká je to spravedlnost a právo? Vykoupil tě z poroby a zaplatil za tebe svou krví: *On vykupuje tvůj život ze záhuby.*⁽²⁾ Jaká je to láska a slitování? *On odpouští všechny tvé viny, on léčí všechny tvé neduhy.*⁽³⁾ Chce ti odpustit tvé zrady a tvé nevěrnosti, vrátit ti svobodu, aby ses sama rozhodla, chceš-li mu věnovat svou lásku. Budeš-li souhlasit, *zasnoubí si tě věrností a pak jej poznáš*. Ježíš se celý dává těm, kteří jsou celí jeho.

K tomuto zasnoubení tě Pán odvádí do ticha samoty, aby ses mohla celou svou myslí i celým svým srdcem zcela soustředit jen na svého Snoubence a přesvědčit se, že ON chce a může být tvou jedinou a úplnou radostí. To je smysl tvého obrácení.

Máš se z této své rozhodující duchovní obnovy vrátit úplně proměněná. Chceš se snad spokojit s tím, že si poneseš svého Pána jen jako záplatu na starém šatu? Jen se podívej na svůj starý šat, jak je obnošený a vetvý, ucuraný sobectvím a pozemskými závislostmi, vždyť se drží pohromadě jen tvou samolibostí. Pán tě chce naplnit novým vínem. Myslíš, že je můžeš nabrat do své vetché skořápky?

Právem se ptáš: »Ale co si mám počít, když jsem taková, jaká jsem?« To, že jsi taková, jaká jsi, je výsledek tvého snažení, které spoléhalo a zakládalo si jen na sobě. Ale *my si nemůžeme něco přičítat, jako by to pocházelo od nás*. To je ten nový měch, který se může naplnit mladým vínem: že vyjdeš ze sebe a odevzdáš se Pánu, a *ON tě učiní způsobilou, abys byla služebnicí nové úmluvy*. Nic ti neprospě-

je zkoumat, jak daleko jsi už ušla. Potřebuješ udělat jen ten jediný, ale rozhodující krok, když totiž doopravdy přiznáš a uvěříš, že *pokud na něco stačíš, je to od Boha*.

Naplněna novým vínem, nebudeš se dívat nikam jinam než na svého Ženicha. Ježíš sám povede každý tvůj krok a tvou jedinou starostí bude, abys byla zajedno s jeho vůlí. Způsob, jakým chce vést tebe, se týká jen tebe. Dokud tě to táhne rozhlížet se kolem sebe, zda druzí už začali dělat stejné skutky zbožnosti jako ty, není to znamení tvé horlivosti, ale návrat tvé samolibosti. Dokud tě to táhne ohlížet se po druhých, zda to nemají snazší než ty, kam se poděla tvá důvěra a odevzdanost? Stáváš se soudcem svého Pána a jsi ochotna mu vyčítat, že tě jeho láska a moudrost poškozují. Je tu opět tvůj *starý měch*, který praská a způsobuje tak ztrátu *nového vína*. Poznáváš, jak nelehké je udělat ten jeden rozhodující krok: ze sebe k Ženichovi.

Neupírej mu možnost, aby tvé bližní vedl po svém. Každý z nich má své jméno, svou tvář, svou duši i svou cestu, kterou jej Pán vede. Každý z nich je jedinečný, tak jako jsi jedinečná ty. Když ty jsi zdravá, neznamená to, že nikdo nesmí stonat. Když ty budeš trpět, bude mnoho těch, kteří se budou těšit nejlepšímu zdraví. To, co se děje s tebou, neděje se s celým světem, ale svět potřebuje, aby to, co se s tebou děje, dělo se tak, jak to chce tvůj Milovaný. A ON si tě čistí a tříbí, abys v zájmu plánu, jaký má s tebou i se světem, patřila jenom jemu k prospěchu všech.

A proto prožiješ chvíle, kdy se budeš bezmezně radovat s Ženichem. Ale to není radost konečná a cílová. To je jen příprava na chvíle půstu, kdy *ti bude Ženich vzat*, kdy se ti ztratí všechna radost, jako by odešel Pán. To bude příležitost, kdy jej budeš moci milovat nejryzejší láskou, nikoliv pro radost z jeho oblažující přítomnosti, ale pro víru a důvěru v Ježíše samého. Je to půst, jakého nešetřil ani svou Matku, která čekala na jeho návrat od pátečního večera až do nedělního rána. Uvaž to všechno a pospěš za ním do samoty, kde najdeš své jubilejní obnovení v Pánu.

Veleb, má duše Pána, vše, co je ve mně, veleb jeho svaté jméno a nezapomínej na žádné z jeho dobrodiní.⁽⁴⁾

Bratr Amadeus

Poznámky:

⁽¹⁾ Ž 45,12

⁽²⁾ resp. žalm 103

⁽³⁾ tamtéž

⁽⁴⁾ tamtéž

Liturgická čtení

1. čtení – Oz 2,16b.17b.21–22

Toto praví Hospodin: „(Přemluvím svůj lid, nevěrnou nevěstu,) zavedu ji na poušť, budu mluvit k jejímu srdci. Bude poslušná jako ve dnech své mladosti, jako když vycházela z egyptské země.

Zasnoubím se s tebou na věky, zasnoubím se s tebou ve spravedlnosti a právu, v milosrdenství a slitování. Zasnoubím se s tebou ve věrnosti, a tak poznáš Hospodina.“

2. čtení – 2 Kor 3,1b–6

Bratři! Potřebujeme snad – jako jistí lidé – doporučující listy na vás nebo od vás? Naším listem jste vy! Máme ho vepsaný do srdce, všichni lidé ho znají a mohou číst. Je to očividné, že jste Kristovým listem, který jsme my vyhotovili. Není však napsán inkoustem, ale Duchem živého Boha, ne na deskách kamenných, ale na jiných deskách: v lidském srdci.

Takovou důvěru máme k Bohu skrze Krista, ne že bychom sami sobě mohli něco přičítat, jako by to pocházelo od nás, ale když na něco stačíme, je to od Boha. On nám také dal schopnost sloužit nové smlouvě, která nespočívá v liteře, ale v duchu. Neboť litera zabíjí, ale duch oživuje.

Evangelium – Mk 2,18–22

Janovi učedníci a farizeové se (právě) postili. Lidé přišli k Ježíšovi s otázkou: „Janovi učedníci a učedníci farizeů se posti – proč se tvoji učedníci nepostí?“ Ježíš jim odpověděl: „Mohou se postit hosté na svatbě, dokud je ženich s nimi? Dokud mají ženicha mezi sebou, nemohou se postit. Přijdou však dny, kdy jim ženicha vezmou, a potom, v ten den, se budou postit.

Nikdo nepřishívá záplatu z neseprané látky na staré šaty, jinak se ten nový přišitý kus ze staré látky vytrhne a díra se jen ještě zvětší. A nikdo nenalévá mladé víno do starých měchů, jinak víno měchy roztrhne a přijde nazmar víno i měchy. Mladé víno do nových měchů!“

Následovat jej zcela zblízka

Arcibiskup Luciano Pedro Mendez de Almeida SI

Ježíš Kristus je původce každého povolání

Životní zkušenost světců a osob zasvěcených Bohu ukazuje, že původcem života zasvěceného Bohu je osobní volání samého Ježíše Krista. Tak si povolal Petra, Ondřeje, Jana a Jakuba. *Povolal si ty, které si zvolil, a oni šli za ním* (Mk 3,13). Kdo by mohl zapomenout na den, kdy jej Pán povolal. Tak se Ježíš s láskou podíval na Františka, Kláru, Dominika, Ignáce a Terezii. Toto pevné pouto přátelství mezi Ježíšem a povoláním osobou je v životě osob zasvěcených Bohu základní, rozhodující a nezapomenutelné.

Odpověď víry a lásky

Vnitřní, nezcižitelná a ničím nezasloužená láska, na základě které nás Bůh v Kristu vlastní, je tak jedinečná a tak nedvojznačná, že se necháváme touto láskou ovládnout: *Deus possedit me*. Odpovídáme Pánu, který nás volá, úplným zasvěcením svého života, přičemž budoucnost klademe do jeho rukou a v mnohosti darů přijímáme poslání a způsob života Ježíše Krista, neboť máme naději, že se naše náklonnost plně uskuteční skrze něho.

Uskutečňování citového života zasvěcené osoby

Učedníci si stále více uvědomují, že v Ježíšově srdci žila láska, která se liší od těch forem lásky, které zatím znali. A to jim dává plnost citového života, který nemá obdoby.

Ježíš se nechává ovládnout Otcem v nočních hodinách ticha nebo ráno, ještě před východem slunce (Mk 1,35; Lk 6,12). Ježíš hledal u Otce sílu, odvahu a radost pro svůj život (Jan 4,34; 5,30; 6,38). Z nesmírné lásky k Otci pramení jeho milosrdenství k hříšníkům, oslava zjeve-

ni, které se projevuje u maličkých a v kráse polní lilie na louce. Ve své lásce si našel čas, aby se zabýval dětmi (Mt 19,13), postaral se o shrbenou ženu (Lk 13,12), byl dojat pohledem na malomocného a slepého a přibližoval se k mužům a ženám, kteří se stali obětí hříchu. Tato

Povolání apoštolů po zázračném rybolovu (San Apollinare Nuovo, Ravenna)

vnitřní a obdivuhodná jednota s Otcem se sděluje osobám zasvěceným Bohu silou zasnoubené, bezprostřední a dokonalé lásky. Bůh má rád, když může vzít tvora do svého vlastnictví, a to až do stavu, kdy v plné pravdě zvolá: »Můj Bože, jsem celý tvůj!«

V rovině vzájemné náklonnosti dochází opravdu k uskutečnění vztahu, ve kterém sám Kristus je bezprostředním výrazem náklonnosti a ON sám je tím, který v Bohu zasvěcené osobě vyvolává tuto lásku. Tato láska se blíží lásce manželské, ale přesahuje ji, protože Milovaný je stále ten, který miloval první. Je nemožné myslet na Ježíše a milovat jej, aniž by ON byl ve mně a miloval mne.

Vnitřní přítomnost Krista si osoba Bohu zasvěcená stále více uvědomuje. Skrytá přítomnost se projevuje ve velkých rados-

tech a utrpeních a rozšiřuje se v okamžicích plnosti do dialogu hlubokého sdělování. Tento dialog je spontánní modlitbou osob zasvěcených Bohu. Je to výsledek působení Miláčka v nitru mého já. Duchovní trýzeň, když se zdá, že Kristus není přítomen, stává se výrazem lás-

ky, která roste ve své touze mít ustavičně svého Milovaného.

Čím je tedy život zasvěcený Bohu?

Můžeme jej označit za radikální sebeodevzdání člověka Ježíši Kristu a skrze něho a Ducha svatého Otci až do úrovně vzájemné náklonnosti. Je to zkušenost bezprostředního společenství zmrtvýchvstalého Božího Syna, která se vyznačuje vysokou úrovní láskyplné zvnitřnělé vzájemnosti, protože přítomnost Milovaného v srdci milujícího překračuje tělesné sdílení. Nachází svůj výraz v trvalém vnitřním rozhovoru, v láskyplné prosbě, aby všechno jednání se proměnilo ve znamení společenství s Milovaným. Toto trvalé společenství a ustavičná modlitba je silou, která zasvěcené osoby posiluje a oduševňuje v jejich práci, v život-

ních zkouškách, v pronásledování a v sebeobětující službě dětem z ulice, starým a nemocným.

Láska se dělí se vším

Tím, že láska v osobě Bohu zasvěcené je dána do vlastnictví Pánem Ježíšem Kristem, zakouší ona jako první Boží lásku a dává se jako Maria, naše Matka, a svatí proměnit Duchem svatým, až převezme srdce a jednání Kristovo a miluje jako ON, a to především chudé, opuštěné, nemocné a postižené. Tato nezasloužená a otevřená láska vůči všem leží v základech společného života osob zasvěcených Bohu.

Misie je plodem lásky k Ježíši Kristu

Misie je plodem lásky těch, kteří hlásají Ježíše Krista. Na jedné straně víme, že Bůh má pro modlitbu a oběti Církve ve svém nezměrném milosrdenství cesty k záchraně, které zná jen ON sám; na druhé straně zůstává misijní horlivost celé Církve a zvláště osob zasvěcených Bohu účinná až do konce světa, a to i v těch nejvzdálenějších a nejobtížnějších oblastech, aby Ježíš byl všude poznáván a milován.

Shrnutí

Kéž poselství našeho synodu upřednostňuje slavnostní hlásání víry v Ježíše Krista, tak aby se stalo základem nejen nové horlivosti těch, kteří se již zasvětili, ale aby přitáhlo tisíce mladých lidí, které Kristus volá ve své dobrotě, aby byli v jeho blízkosti a stále ho následovali.

Kéž vášnivá láska k Ježíši Kristu osob zasvěcených Bohu se stane radostí a nadějí celé Církve při hlásání Božího království, království spravedlnosti a pokoje, svátostí spásy pro trpící lidstvo na konci tohoto tisíciletí. Kristus včera, dnes i navěky.

30giorni 4/1994
Překlad -lš-

Mladí otce Dominika

Komunita Saint-Jean čítá 500 mladých lidí. Shromáždil je profesor filozofie. A tak žijí.

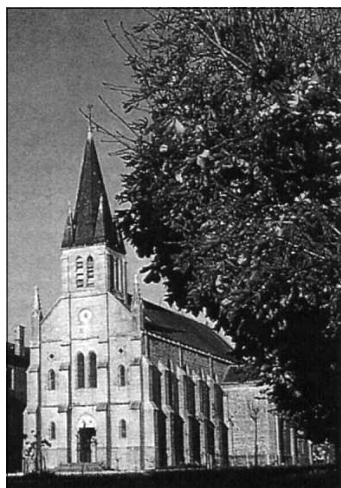
Pomalou prochází letitý řeholník sálem bývalého kněžského semináře Saint-Jodard, jde k pultu a začíná svou přednášku. Jeho bílý hábit svítí mezi šedými kutnami mladých bratří a sester, kteří pozorně naslouchají osmdesátiletému dominikánovi. »Filozofie musí vycházet z naší zkušenosti,« vysvětluje. »Je jedna základní pravda: tento stůl existuje, ty existuješ, máš své bytí, mohu se tě dotýkat. Milujte skutečnost: v každém z vás existují nároky a základní evidence. Ověřte si, zda je křesťanství uspokojuje.«

Pater Maria Dominik Philippe, zakladatel komunity, zahájil právě první tři dni začátku roku pro novice v Saint-Jean. Společenství je nadmíru mladé. V zemi, která obzvláště pociťuje krizi povolání a kde se semináře a řeholní domy nezadržitelně vyprazdňují, jeví se společenství 500 mladých bratří a sester jako zázrak.

Když několik studentů koncem sedmdesátých let v šedých hábitech navštěvovalo přednášky z filozofie na univerzitě ve švýcarském Fribourgu, budili velký rozruch mezi svými kolegy. »Začali jsme před několika lety se společným životem,« vzpomíná dnes jeden z prvních pěti mladých, kteří se tehdy shromáždili kolem svého docenta filozofie P. Marie Dominika Philippa. »V 5.30 budíček, hodina společné modlitby, chvály, mše svatá. Každý náš den od určité doby začínal tímto způsobem. Na začátku, v roce 1975, nás bylo pět. O tři roky později, když jsme obdrželi uznání z Říma a oblekli jsme řeholní šat, bylo nás již třicet.« Bylo to nakažlivé. Řeholní život, současně prastarý i krajně moderní, fascinoval mnoho studentů. Když P. Philippe šel v 70. letech do důchodu a přestěhoval se s komunitou

do Francie do Rimontu, bylo to už více než 80 mladých lidí. Dnes (v roce 1994 – pozn. překl.) má komunita 320 bratří (z toho 60 noviců) a 35 čekatelů. K tomu přistupuje 90 apoštolských sester, tedy těch, které žijí »ve světě«, a 70 sester, které vedou kontemplativní život. »Pořádné stádece«, píše s *obdivem* francouzský *Le Monde*.

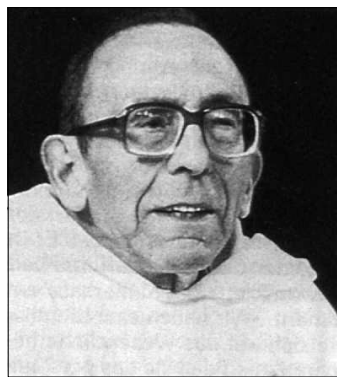
Komunita má 40 priorátů (klášterů) na čtyřech kontinentech. V každém žije od 3 do 12 bratří. Prioráty se zakládají tam, kde o to požádá biskup; zatím přišlo z různých částí světa 40 takových žádostí a komunita se snaží vycházet takovým potřebám a nouzím vstříc. Proto mají prioráty velmi rozdílné pole působnosti. Některé pečují o semináře, jiné o školy, jiné opět v seminářích vyučují. Přitom se stále dbá o to, aby byly zachová-

Notre Dame de Rimont v Burgundsku

vány zvláštnosti mnišského života: mlčení, modlitba, společný život. Na některá sídla, jako na ono v Alpách, se nahlíží jako na »prioráty v poušti«. Podle řádových pravidel stráví každý řeholník nějaký čas v poustevně.

»Bez kontemplativního života se bliženská láska stane organizací sociální péče a láska kumpánstvím,« vysvětluje 36letý pa-

Pater M. D. Philippe

ter Samuel. Je priorem společenství a odpovědným za mateřský dům v Rimontu. »Máme liturgii, která se omezuje na to podstatné, aby podporovala osobní modlitbu a apoštolskou práci. Naše generace je náročná: nesnáší žádné formality, a i řádový život může k nim často směřovat.« Kurzy filozofie noviců v Saint-Jodard navštěvují i kontemplativní sestry, které mají dům vedle semináře. »Zdá se mi to těžké, studovat filozofii, protože jsem dcera pastýře ovcí,« říká 28letá Ierta, která je zde již 8 měsíců. »Ale je to potřebné, pomáhá mi to překonávat intimní sentimentalismus.« Na přednášky přicházejí i laici. Patří k nim Sylvie (30 let), která má za sebou ukončené univerzitní studium: »Najali jsme zde ve vesnici několik bytů. Naše předpoklady jsou velmi rozdílné: jsou zde i nekřesťané, kteří se o výuku zajímají kvůli kvalitě, pravoslavní křesťané z Bukurešti, kteří chtějí pochopit, zda nejsou povoláni k řeholnímu životu.« Tento rok zde studuje na 40 laiků po boku noviců a novicek. To je další »rekord« tohoto udivujícího společenství.

P. Dominik vypráví o začátcích komunity

Otce Dominiku, čeho je třeba k založení nové řeholní společnosti v Církvi, která jich má již tolik?

P. Philippe: Je třeba něco, co začíná radikálně od základů.

Pokračování na str. 6

TÍM VŠÍM JSI SKUTEČNĚ MŮJ BŮH!

Ten svatý, kterého porodíš, bude nazván Synem Božím. Pramen moudrosti, Slovo Otce na výsosti. Toto Slovo, které se skrze tebe, svatá Panno, mělo stát tělem, aby ten, který řekl: Já jsem v Otci a Otec ve mně, mohl také říct: Vyšel jsem od Otce a přišel jsem na svět.

To znamená: *Na počátku bylo Slovo*. Pramen již tryskal, ale zatím jen sám v sobě. Slovo bylo u Boha v nedostupném světle. Mimoto Pán hned řekl: *Já chovám myšlenky pokoje, nikoliv zármutku*. Ale tyto myšlenky zůstaly u tebe a my nevíme, co si myslíš. Protože *kdo poznal myšlenky Boží a kdo mu byl kdy rádcem?*

Ale pak sestoupila Myšlenka pokoje do díla pokoje: *Slovo se stalo tělem a přebývá mezi námi*; skrze víru přebývá jistě v našich srdcích, je předmětem naší paměti, našich myšlenek, a dokonce i naší představivosti. Jak si mohl dříve člověk představit Boha jinak než jako nějaký idol? Bůh byl nepochopitelný, nepřístupný, neviditelný a zcela nepředstavitelný. Nyní se chtěl nechat potkat. Chtěl, abychom jej mohli vidět a myslet na něho.

Ptáš se, jakým způsobem? Právě tak, jak ležel v jeslích, jak byl v lůně Panny, jak kázal na hoře, jak trávil noci na modlitbách; nebo jak visel na kříži, se smrtelnou bledostí ve tváři; pobýval mezi mrtvými, sestoupil do pekla a třetího dne vstal z mrtvých a jako znamení vítězství ukázal apoštolům své rány po hřebecích a nakonec před jejich zrakem vystoupil na nebe.

O které z těchto věcí bychom mohli rozjímat, aniž bychom z toho těžili zisk pro pravdu, zbožnost a svatost? Když myslím na tyto události, pak myslím na Boha, a skrze toto všechno on je skutečně mým Bohem.

Z Řeči o vodovodu sv. Bernarda

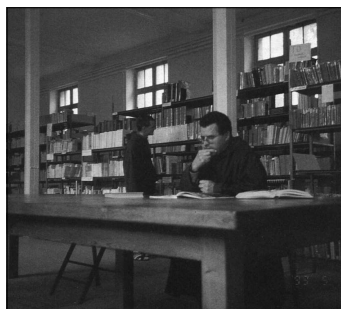
Opera omnia, ed. Cisterciense Sv. V., 1968

Neboť v návratu k pramenům je něco zvláštního: zápal a neznáma svěžest. Jsem dominikán a velmi si cením dominikánů. Kdybychom se připojili k našemu řádu, těžko bychom si mohli uchovat svobodu, jakou se vyznačuje společenství Saint-Jean. Ale nejsem žádný »nevědomý« zakladatel. Všechno se událo jakoby náhodou.

Můžete to vysvětlit?

P. Philippe: Byl jsem profesorem filozofie na univerzitě ve Fribourgu ve Švýcarsku, když za mnou přišla skupina pěti studentů a prohlásila, že by chtěli začít Bohu zasvěcený život. Hovořil jsem s dominikány v Paříži, ale ti mladé lidi odmítli. Bylo to v roce 1975, v těch letech panovaly v Církvi veliké zmatky. Dominikáni zavřeli noviciát, protože nebyli žádní čekatelé. Snad by mladé lidi přijali, ale každého zvlášť. Oni však chtěli žít pospolu. Hledal jsem celý rok marně jiný řád, protože já jsem byl Církvi pověřen pouze úkolem vyučovat filozofii, a nikoliv být duchovním otcem. Náhodou se dověděl o celé záležitosti opat cisterciáků na ostrově Lerins u Cannes a prohlásil, že je ochoten převzít před Církvi

odpovědnost, zatímco já se budu starat o jejich vzdělání. Šli jsme tedy k místnímu biskupovi Gillesu Bartheovi, který si velmi pozorně vyslechl vývody mladých lidí. Pak mě požádal, abych přečetl malá řeholní pravidla, o která mě pět mladíků požádalo. Na konec rozhovoru biskup prohlásil: »Otče, kdy-

Studovna noviciátu

bych byl mladší, požádal bych o přijetí do této společnosti.«

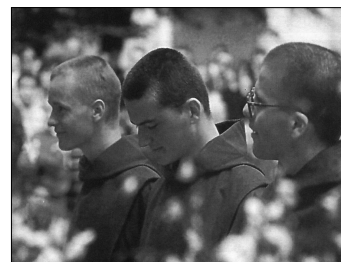
Společnost pak zahájila obdivuhodný rozvoj.

Pater Philippe: Já jsem byl první, kdo nad tím zasl. Všechno postupovalo velice rychle. Již o rok později, v říjnu 1976, se pro mnišský apoštolský život rozhodlo jedenáct osob. V dubnu 1978 uznala Kongregace pro řeholní povolání naši řeholi *ad experimentum* (na

zkoušku). V r. 1979 nás bylo již 40. Když jsme o tři léta později opouštěli Švýcarsko, počet se zdvojnásobil, bylo nás již více než 80. Dnes je to téměř 500 sester a bratří. Pocházejí z 25 různých zemí, i z Číny a Senegalu. Já jsem k tomu nijak nepřispěl. Jen jsem souhlasil, že mladým pomohu, protože mě o to prosili. Všechno ostatní udělali oni. Sami si dali hábit a řeholi. Byl jsem jim pouze po boku, abych zabránil bludným naukám.

Čím se vyznačuje společenství Saint-Jean?

Jedná se o život, který je současně poustevnický i misijní. Zakládá se na velké touze po pravdě, která se prohlubuje studiem filozofie. Náš vzor, apoštol Jan, kterého nazývají teologem, který však je také mužem činu, je ve společenství plně zakotven. Naše prioráty sledují rozličné aktivity a jsou místem setkávání. Ale jejich podstata je v intenzivním životě modlitby. Každý priorát má školu sv. Jana. Tam se pořádají kurzy filozofie, které jsou otevřeny každému zájemci. To je pro nás velmi důležitý aspekt, protože všechny teologické bludy vy-

Novici v Saint-Jodard

cházejí z omylů filozofických. Nevyučujeme žádné dějiny filozofie, nýbrž hledání pravdy, která vychází z vlastní zkušenosti. Děláme si představu o tom, co žijeme. Učíme se realistickou filozofii, která překrývá všechny dimenze člověka: člověka, který pracuje, miluje, dělá politiku. Jsme současně velmi klasičtí – náš vztažný bod je sv. Tomáš Akvinský – i avantgardní. Možná že právě to fascinuje mladé lidi: nacházejí jak na filozofické, tak na duchovní rovině hlubokou dynamiku. A jsou si k velkému překvapení vědomi, že náš náboženský život je velmi poddajný.

Co tím chcete říct?

Pater Philippe: Vše se vztahuje k tomu podstatnému. Všechno, co je podřadné, nechává se stranou. Členové společenství provedli něco jako »odkornění«. Mladí lidé to dnes potřebují, jinak si zřídí pevnosti. Naše kláštery jsou oázy, nikoliv pevnosti. Pružnost a ohebnost je nezbytná, již proto, že polovina z nich jsou konvertité. Jako zpravidla všichni jejich soukmenovci poznali křesťanství v dětství jen tak napolo a nechali je podle své přirozenosti bez lítosti plavat jako zcela zbytečnou věc. Francie, stejně jako jiné země Západu, se zcela odkřesťanila. A pak při setkání s křesťany poprvé odkryli krásu: ne ideologii nebo kulturu, nýbrž krásu osobního vztahu k osobě Ježíše Krista. A v tomto vztahu hledají jádro, nikoliv cetky, kterými jsme jej po staletí ověšovali.

30giorni 10/94
Překlad -Iš-

ŘEHOLNÍ ŽIVOT V ANGLIKÁNSKÉ CÍRKVI

Oxfordské hnutí, reakce anglikánů, kteří svou víru brali vážně, proti racionalistickému liberalismu, má svůj počátek v roce 1833. Některé církevní představitele přiváděl ohled na učení a tradici zpět ke katolické církvi. Byli to například Newmann s jeho stoupenci v roce 1845, zatímco jiní zůstali. Hnutí přetrvávalo a přispělo k novému rozkvětu anglikánské církve. Toto obnovené hnutí čerpalo z mnoha předreformačních tradic. Nejvíce se to projevilo v liturgii a v pojetí svátostí. Stranou nezůstal ani zájem o dokonalejší následování Krista formou řeholního života.

Lambethská konference v roce 1888 dokonce prohlásila, že anglikánská církev není čistě anglickým

fenomémem, ale určitou formou katolické církve pro anglicky mluvící křesťany a má být příkladem křesťanské jednoty. Poprvé vznikl výbor zabývající se řeholními komunitami. Ten doporučoval biskupům, aby děkovali za jejich znovuvstanovení v anglikánské církvi, neboť jsou velkou službou pro církev. Byly dány právní normy pro existenci řeholních komunit v anglikánské církvi.

Opatství Alton je benediktinský klášter anglikánské církve. Existuje od roku 1895 jako komunita bratří žijících v anglikánské církvi podle řehole svatého Benedikta. Opatství postavili mniši vlastními rukama, z kamenů posbíraných na svých pozemcích, pod vedením architekta Nicholso-

na. Původně se měla komunita starat o námořnické vysloužilce pod vedením patera Hopkinse. Od jeho smrti v roce 1922 se práce komunity zaměřila více na mnišský život než na aktivní apoštolát. Přimo v klášteře je dílna, kde se pečou hostie. Opatství jimi zásobuje anglikánskou církev a několik diecézí v okolí. Jeden bratr se věnuje výrobě ikon. Jiný pořádá v klášteře přednášky o Jane Austenové – což byla známá anglická spisovatelka, jejíž rodiště se nachází blízko kláštera.

Řeholníci se snaží zachovávat pravidla katolické Sublacenské kongregace benediktinského řádu a mají velmi dobré vztahy s ostatními komunitami benediktinů.

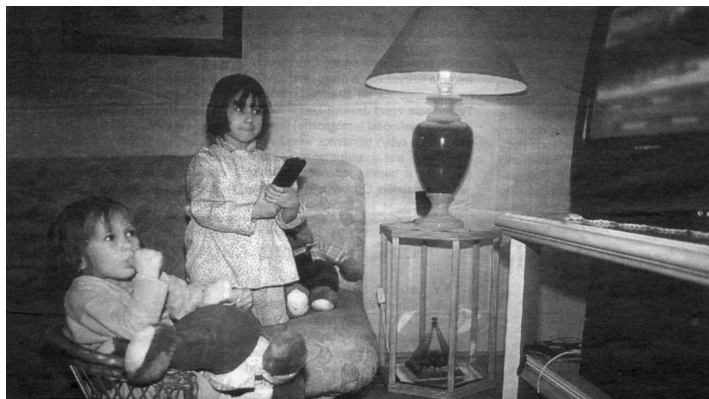
Eva Kubátová, břevnovský benediktin bratr Aleš Vandrovce

Vize člověka v televizi

Je známo, že dospívající člověk se stává člověkem k obrazu a podobenství těch, které nejčastěji vidí, obdivuje a miluje.

Po všechna dosavadní pokolení byli těmito lidmi rodiče, příbuzní, učitelé a vychovatelé. Oni byli obrazem lidstva. Všichni nosíme v sobě po nich nějaké podobenství. Jejich obraz zůstal nejen na očích, ale spíše v podvědomém následování. I když ty vzory byly různé, byly nicméně skutečné. Je na nás, abychom uskutečňovali i ty přednosti a rysy, kterých se jim nedostávalo. K tomu pak má sloužit soubor dobrých vzorů, jako jsou světci, hrdinové a dobří a šlechetní lidé. Tyto obrazy staví před oči a před svědomí především dobrá a hodnotná literatura, protože slovo přivádí k zamyšlení a učí adaptaci. K tomu by měla přispívat také škola.

Existuje však určitý obraz nového člověka. Můžeme se zeptat: K jakému podobenství? Není k tomu třeba dlouho sledovat veřejnoprávní či soukromou televizi, abychom rozpoznali určitý model člověka, jaký se nám staví před oči při sledování většiny filmů, seriálů, dětských kreslených filmů, reklam a magazínů pro mládež. Je společný televizi všech zemí západní civilizace, protože televize dělá ze světa jednu globální vesnici. To, že tento model nachází velmi rychle stamiliony nekritických následovníků, vidíme na ulicích, slyšíme v rozmlouvách a v obecných náladách.

Bylo by dobré popsat rysy člověka, kterého propaguje televize, a porovnat jej s obrazem člověka, jak nám jej Bůh představuje v Bibli a v Kristu, v tisících světců, s obrazem, jak jej lidstvu představuje velká literatura, umění i hudba. Proč? Abychom se vzpamatovali a nedali se přetvářet od fušerů, když jsme stvořeni k Božímu obrazu.

Unifikovaný člověk

Tak by bylo možno nazvat vizi člověka pečlivě přistříženého podle celosvětového standardu názorů, postojů, víry, chování i rozhodování. Podle zřetele »jedině správné« vize lásky, »jedině správné« vize nenávisti, vyznávající jediný model zdraví, krásy, postavy, výrazu tváře, způsobu bytí. Vyhýbá se všem rozdílným, partikularismům, patriotismům, dogmatismům, šovinismům... Používá podobnou řeč, podobná témata rozhovorů, podobné životní cíle, podobné modely štěstí i podobné druhy tabu. Je to typ kosmopolity a kosmověřícího.

K jeho vlastnostem patří, že je HYPERKONZUMENTEM, člověkem, který uspokojuje stále více (uměle vyvolávaných) potřeb v hypermarketech, které mu nabízejí stále důmyslnější zboží, ale tak, že postupně přetvářejí i jeho podle obrazu tohoto zboží. Méně už se myslí na materiální a fyziologické potřeby, onen hyperkonzument chce komerčním způsobem uspokojovat i své potřeby psychické,

estetické, duchovní, náboženské, společenské, erotické atd. Pro něho se všechno stává předmětem bezprostřední, nezprostředkované konzumace. Nevím, zda by se slovo »konzument« nemělo nahradit výrazem »totální nenasycenec«. Takového člověka i pohled na krásnou krajinu, něčí lásku, věčnou spásu přivádí k otázce: »Za kolik?«

Příznivě otevřený a nepříznivě uzavřený

Pro co je otevřený? Pro všechny sugesce, přesvědčování, námluvy a diktáty »jedině správných« přesvědčení mediálních proroků. Je připraven v jejich jménu (bez valného přemýšlení a ověřování) manifestovat, stávkovat, protestovat, domáhat se přísných trestů (při současném prohlásování své tolerantnosti a přizpůsobivosti). K čemu je uzavřený? K hlasu rozumu, k nemódní a nepohodlné pravdě, k hlasu zdravé tradice a dobrého zvyku, k hlasu svědomí a varování zvláště ze strany »jedině nesprávných« osob a stran a samozřejmě církve.

Nekomplikovaný a nekomplikující

Čili snašející a připouštějící všechno (až do infantilnosti, kterou nazývá spontaneitou a přirozeností). Dává přednost jednoduchým řešením složitých problémů. Libuje si v polopatičnosti a rádoby vědecké demagogii, v nevybíravé zábavě (kterou nazývá moderní kulturou), vyhledává silné rytmy mocné dojmy, mohutné a hlučné efekty, (pro-

tože ty mu dovolují zapomenout na těžké problémy, rozpory a komplikované morální volby). Nesnáší důslednou diskusi, hlubší reflexi, vysokou kulturu, protože všechno je třeba přivést na co nejdostupnější a nejnižší úroveň. Bezstarostný, nonšalantní, spokojený sám se sebou.

Vitální a pro tento čas

Za hlavní hodnoty pokládá sílu, zdraví, sexuální potenci a úspěch. Zaměřený na pěstění a zbožňování vlastního těla, ze kterého čerpá pocit uspokojení, které si vylepšuje i takovými prostředky, které poškozují zdraví (...žije se jen jednou!). Vyhýbá se zmínce o smrti, nemoci, bolesti, stáří. Rád si ověřuje a demonstrovuje svou sílu ve sportu nebo v brutalitě. Náboženské prožitky převádí do prožitků smyslově-citových, vyvolávaných uměle účinnými prostředky bez zbytečné teologie. Jiné vnímá také především z tělesné stránky a neproniká k hlubším prožitkům. Je ochoten ke každému (tolerantnímu!) morálnímu kompromisu, jen aby si zachoval výhodu, komfort, zdraví, požitky a dlouhý věk. Když selže jeho zdraví a úspěšnost, ukončí sám svůj život, protože v životě podle těla jiný život neočekává.

To jsou některé stěžejní rysy člověka Nového Věku (New Age), ale to snad postačí, abychom porovnali usmívajícího se bezduchého člověka New Age s obrazem a ideálem, který pro nás připravil náš Stvořitel.

Rodzina Radia Maryja 11/99

Maria, proč pláčeš?

Tento příběh začíná pláčem jednoho obrazu Neposkvrněného Srdce Panny Marie v jedné dělnické domácnosti mladých manželů v srdci předměstí Santa Lucia v Syrakusách. Obraz slzel čtyři dni s různými přestávkami: nejprve nad postelí mladé manželky, která byla v 6. měsíci krajně ohroženého těhotenství, pak na různých místech před tisíci

Manželé Jannussovi s obrazem Madony. Antonína byla uzdravena z těžce ohroženého těhotenství a o Vánocích 1953 porodila prvního syna Mariana. Nyní je matkou čtyř dětí

svědky. Slzy mohli vidět Italo- vé i cizinci, mohli se jich dotýkat, otírat je, fotografovat. Čtvrtý den zachytila slzy skupina lékařů. Po trojnásobné přímé srovnávací analýze konstatoval tým vedený známým ateistou dr. Mechem Cassolou: »Jedná se skutečně o lidské slzy.«

»Tvým slzám Ježíš nic neodepře!«

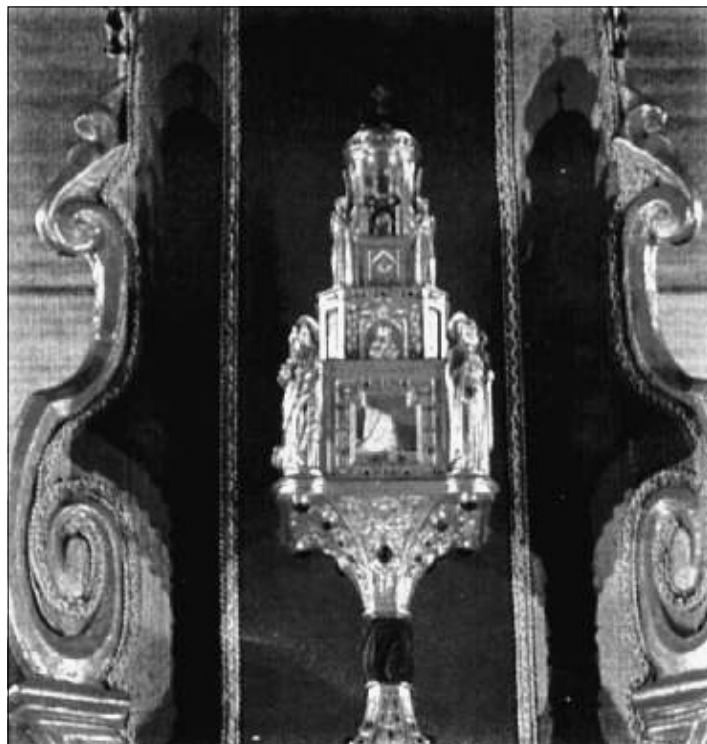
Příběh pokračuje řadou mimořádných uzdravení dospělých i dětí. Ta vyvracejí všechna odmítavá a lživá tvrzení v domácím i zahraničním tisku, který hovořil o kolektivní psychóze, davové panice, parapsychologii a podobně. Mezitím je paní Vassalová v jednom okamžiku uzdravena z rakoviny a stovky osob obdrží mimořádné milosti. Církevní soud shromažďuje údaje, které pečlivě zkoumá sicilská biskupská konference.

Nakonec dospěje k jednohlasnému závěru, že není nejmenších pochyb o skutečnosti tohoto pláče, a »přeje si, aby tento projev nebeské Matky způsobil u všech účinné pokání a vzrůst úcty k Neposkvrněnému Srdci Panny Marie a aby byla co nejdříve vybudována poutní svatyně jako trvalý památník tohoto divu.«

Během několika málo měsíců překročil příliv poutníků jeden milion a v dalších letech dále rostl. Na závěr mariánského kongresu na Sicílii hovoří papež Pius XII. překvapivě v rozhlase (17. října 1954): »...Maria je v nebi na věčnosti nepochybně šťastná a netrpí ani bolestí, ani smutkem. Ale nezůstává vůči němu bezcitná. Naopak, cítí lásku a soucit s chudým lidským rodem, kterému byla dána za Matku, když plná bolesti v pláči stála pod křížem, na kterém pněl její Syn. Porozumí lidé tajemné řeči oněch slz? Ó, Mariiny slzy! Na Golgotě to byly slzy soucitu s jejím

Synem a smutek nad hříchy světa. Pláče vzhledem k obnově ranám způsobeným mystickému Tělu Ježíšovu? Nebo pláče nad mnoha dětmi, v nichž blud a hříchy udusily život milosti nebo které těžce urážejí Boží majestát? Nebo jsou to slzy očekávání opožděného obrácení jiných jejích dětí, které jí byly kdysi věrné, ale nyní pro špatný příklad byly zataženy do řad Božích nepřátel? Je vaším úkolem, abyste příkladem i skutky přispívali k návratu uprchlíků do otcovského domu a zasazovali se o to, aby průrvy, které nepřátelé náboženství způsobili na vašem ostrově v důsledku svého nevráživého útoku, byly uzavřeny. ...Pečujte v první řadě o to, aby se náboženská výuka dostávala k lidem všeho věku a všech sociálních vrstev, zvláště k mládeži. Šalivým sofismatům odpůrců Církve je třeba čelit zřetelností pravdy. Národ, který nezná svá pravá dobra, neumí si je ani uchovat, ani bránit. Poznává cenu ztraceného dobra teprve tehdy, až je o ně oloupen.«

Relikviář s ampulí slz, který putoval po Itálii i v zahraničí a vyvolal velkou duchovní obnovu

Dva krátce po sobě provedené snímky plačící Madony

Podivuhodná událost pokračuje dalších třicet let: Bůh způsobil obrácení v srdcích přemnoha synů a dcer, kteří se vzdělili od Boha a kteří v poselství slz našli cestu zpět k Otci, a to navzdory překážkám, které vyvolával nepřítel všeho dobrého. V těchto dlouhých letech byla velkou útěchou pro odpovědné činitele přítomnost 45 kardinálů, více než 1 200 biskupů. Na úzkostné poselství nebeské Matky odpověděly modlitební skupiny pokáním a činnou bliženskou láskou v Itálii i v jiných zemích. Ruka blažené Panny překonala všechny překážky při stavbě poutního centra, jak to vyjádřil biskup Ettore Baranzini: »Tvým slzám Ježíš nic neodepře!«

Zázračné slzy a zázraky

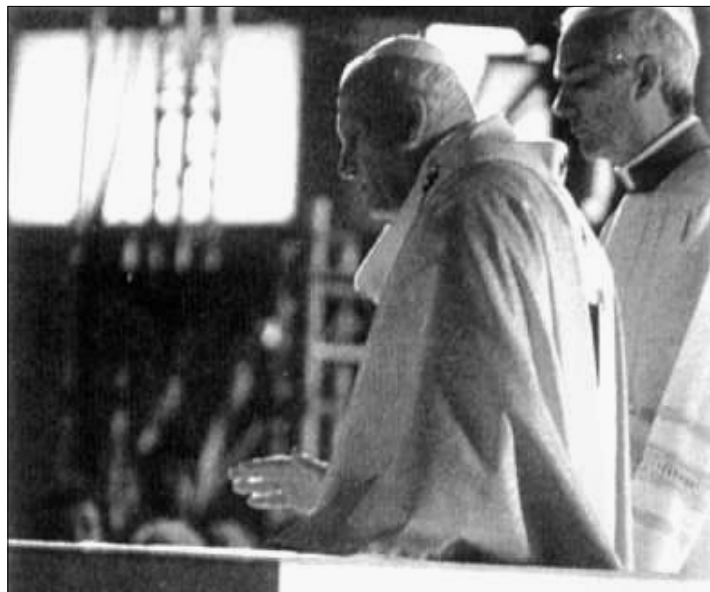
Po uzdravení Antoníny Jannussovové v jejím těhotenství následuje ve »světnici slz« zázrak u Nunzia Vinciho. Může opět používat paži, která byla několik let ochrnutlá. Pak je uzdraven 10letý Giuseppe De Simone z dětské obrny a desetileté Pinucii Sgoi se náhle uzdraví zmrzačená noha.

Komunistický tisk hovoří o autosugesci a píše články o pa-

rapsychoologii... Den nato je náhle uzdravena tříiapůlletá Enza Moncada. Noviny dále píšou, že všechno je jenom plod náboženské psychózy. ...Ale pak dojde k výrazným uzdravením i na vzdálených místech. Zde jsou dva případy za všechny: Po čelní srážce aut zůstává Verbaro Tranchida ochrnutý. Léčba v Belgii nepřináší žádný výsledek. V Livornu obdrží od paní Siny obrázek Madony a kousek vaty, kterým byly před několika dny setřeny slzy v Syrakusách. Položí vatou na postiženou část těla. Může náhle vstát a začít chodit. – Jedna žena uzdravená z rakoviny tlustého střeva píše: »Bud' pozdravena Matka Boží, která zázračně zachránila mne na těle a mého muže na duši!« Její manžel potvrdil svůj návrat k víře následujícím dopisem: »Cítím povinnost popsat stav své duše po zázraku, který způsobila Madonnina mé manželce, která již neměla žádnou naději. Jsem lékař a jako takový jsem byl před časem velmi skeptický k zázrakům nebo nadpřirozeným fenoménům... Moji skeptici vystřídala hluboká víra, že Bůh existuje... Deo gratias!« Dr. Salvatore Vassallo.

Tyto zázraky vyvolaly takový rozruch, že byly svolávány konference, kterých se účastnili významní lékaři a vědci. Ko-

Jan Pavel II. svěťí oltář svatyně 6. 11. 1994

munistický tisk dospěl k závěru, že mlčení bude úspěšnější zbraní. Ale marně!

Zázrak se slzami a věda

Místopřísežná zpráva, která byla předána kurií o analýze provedené 1.–2. září 1953 v provinční laboratoři (podepsáni lékaři, policie, vojsko):

»1. září 1953 v 11 hodin odebrali jsme se z pověření kancléře arcibiskupské kurie v Syrakusách Msgr. Giuseppe Cannarelly do ulice Via degli Orti 11, abychom ověřili fenomén vystupování vlhkosti na obraze

Milostný obraz Neposkvrněného Srdce Panny Marie

Matky Boží. Za pomoci policejních úředníků, kteří nám proklestili cestu velkým množstvím lidí stojících před domem, jsme vstoupili do ložnice, kde paní Antonína Jannussová na naši

Poutní chrám v Syrakusách

žádost otevřela zásuvku, ve které byl uložen obraz Matky Boží, který vypadal jako majolika na černém skle. Bylo zřejmé, že obraz vykazuje na více místech obličej a na prsou vlhkost, která byla pečlivě osušena vatou. Tak zůstala v koutu levého oka jediná kapka, která byla zachycena. Nato se vyronily další kapky na stejném místě a byly rovněž zachyceny. Zatímco byl obsah ukládán do skleněné trubičky, vytekly z oka jiné slzy, které se nashromáždily v prohlubni nad rukou, položenou na srdce, kde byly sebrány. Během snímání nebylo možno zabránit, aby přítomní neutírali část slz. Celkem byl sebrán asi 1cm³ tekutiny a odnesen do laboratoře. Fenomén, který trval asi 15 minut po vyjmutí obrazu ze zásuvky, se už neopakoval. Je třeba poznamenat, že vyšetření očního koutku pomocí lupy neprokázalo žádné póry ani nepravidelnosti v povrchu laku.

Majoliková část obrazu byla sňata z pozadí, z černého skla. Bylo možno konstatovat, že obraz je ze sádry, jejíž vrstva je silná 1–2 cm, zvenčí je natřena barevným lakem, na rubu je neopracovaná, má nepravidelné plochy, které v době vyšetřování byly dokonale suché.

Pokud jde o technickou stránku provedené analýzy, opakujeme tyto závěry: Množství analyzované tekutiny nevykazuje žádné chemické makroreakce. Proto bylo použito řady

mikroreakcí. Po odebrání slz jednoho dospělého přítomného a také jednoho přítomného dítěte byly všechny specifické reakce porovnány.

Postupujeme dvěma směry: první má zjistit, zda se v tekutině objevují reakce prvků, ze kterých se obraz skládá. Následuje konstatování, že se neobjevují ani sulfáty, ani vápník. Chybí také soli z rozličných laků, i karbonáty, které se vyskytují ve vodě. Po provedení prvních ana-

Enza Moncada mává uzdravenou ručkou

lyz následuje chemický rozbor prvků, které se v tekutině vyskytují. Tekutina reagovala již na pH 6,9 jako lehce alkalická. Závěr: Analýza zjistila vodní roztok chlornatria, přítomnost proteinů a lidských sekretů. Konečně bylo konstatováno, že alkaličnost a složení tekutiny jsou shodné jako ve směsi lidských slz.« Syrakusy 9. září 1953.

Giovanni Secchi
Z Ewig 11+12/99 přeložil -lš-

Kardinál Angelo Felici

Když se hovoří o laicích, můžeme si položit otázku, zda by nebyla možná určitá forma zasvěceného života i pro manžele. 2. vatikánský koncil konstatuje: »Křesťanští manželé naznačují svátosti manželství tajemství jednoty a plodné lásky mezi Kristem a Církví a mají na tomto tajemství podíl. Svátost jim dává sílu, aby si navzájem pomáhali k svatosti manželským životem, přijímáním dětí a jejich výchovou.« (LG 11)

Učitelství předkládá zasvěcení následováním evangelijních rad jako královskou cestu ke svatosti. Pro manžely by se jednalo o takové sliby chudoby, poslušnosti a čistoty, které odpovídají manželskému stavu.

Jan Pavel II. označil rodinu za »cestu Boha k člověku« a nazval ji slovy koncilní konstituce o Církvi v dnešním světě »radostí a nadějí«.

Církevní právo připouští v kán. 605 rozličné formy zasvěceného života. Jestliže se nemýlím, existuje institut Sváté Rodiny pro manžely, jehož statut byl schválen 19. března 1993 Kongregací pro zasvěcený život. Institut se rozšířil po celém světě a jen v Itálii má na 2 000 členů, kteří složili sliby chudoby, poslušnosti a čistoty v manželském životě.

30giorni 10/94

Radostná zvěst o nerozlučitelnosti manželství

Myšlenky z projevu Jana Pavla II. k apoštolskému soudnímu dvoru ROTA ROMANA

V apoštolském listě *Familiaris consortio* jsem vynesl na světlo pozitivní aspekty nové reality v oblasti rodiny, jako jsou živé vědomí osobní svobody, větší pozornost mezilidským vztahům v manželství a podpora důstojnosti ženy, ale i ony negativní, **degradaci některých základních hodnot a bludnou teoretickou a praktickou koncepci vzájemné nezávislosti manželů, která koreluje s rostoucím počtem rozvodů** (6).

U kořene těchto naznačených negativních fenoménů »stojí narušení ideje a zkušenosti svobody, která není chápána jako schopnost uskutečňovat pravdu o manželství a rodině podle Božího plánu, nýbrž jako autonomní síla k vlastnímu tvrzení, které je nezděděné obráceno proti druhým kvůli vlastnímu egoistickému uspokojení« (6). Proto jsem zdůraznil základní povinnost Církve »důrazně potvrdit nauku o nerozlučitelnosti manželství«, jak to udělali synodální otcové (20), a to za tím účelem, aby se rozptýlily mlhy kolem hodnoty nerozlučitelného manželského svazku, které se snaží šířit některé názory v oblasti teologicko-kanonického bádání. Jedná se o teze, které se pokoušejí zpochybnit absolutní neslučitelnost jednou řádně uzavřeného manželství (kán. 1061 § 1 CIC) a dalšího manželství jednoho z manželů ještě za života druhého manžela.

Církev věrná Kristu nemůže přestat zdůrazňovat s rozhodností »radostnou zvěst o nezrušitelnosti manželské lásky, která má svůj základ a svou sílu v Ježíši Kristu (srov. Ef 5,25)« (FC 20), a to pro všechny ty, kteří v dnešních dnech pokládají za obtížné, nebo přímo za nemožné spojit se s jednou osobou na celý život, a pro ty, kteří se

bohužel cítí strženi kulturou, která odmítá nerozlučitelnost manželství a která se otevřeně vysmívá poslání manželů zachovat věrnost.

Nerozlučitelnost manželství, která se zakládá na osobním úplném vzájemném odevzdání a na požadavku dobra pro děti, naráží svoji poslední pravdu v plánu, který Bůh ukázal ve zjevení: on chce a daruje nerozlučitelnost manželství jako ovoce, znamení a požadavek absolutně věrné lásky, jakou Bůh chová k člověku a jakou Pán Ježíš prožívá vůči své Církvi (FC 20).

»Radostná zvěst o nezrušitelnosti manželské lásky« není pouhou abstrakcí nebo krásnou frází, která vyjadřuje obecné přání těch, kteří se rozhodli pro manželství. Tato zvěst se zakládá spíše na novosti křesťanství, které manželství povýšilo na svátost. Křesťanští snoubenci, kteří přijali »dar svátosti«, jsou povoláni, aby za pomoci Boží milosti vydávali svědectví o svaté vůli Páně: Co Bůh spojil, člověk nerozlučuje (Mt 19,6), tedy o »neocenitelné hodnotě manželské nerozlučitelnosti« (FC 20).

Církev může po prozkoumání situace kompetentním církevním soudem prohlásit manželství za nulitní, tzn. že toto manželství nikdy neexistovalo, a v tom případě obě strany mohou svobodně vstoupit do manželství, přičemž je třeba respektovat přirozené závazky, které vzešly z předchozího stavu (kán. 1629 CIC). Prohlášení nulity z pevně vymezených důvodů podle kanonických norem, zvláště z důvodů chyby nebo nedostatku manželského souhlasu (srov. kán. 1095–1107 CIC), nemůže však kontrastovat s principem nerozlučitelnosti.

Šíří se názory, podle kterých moc římského papeže jakožto zástupce božské moci Kristovy není totožná s mocí, na jakou se vztahují kánony církevního práva, a je jí tedy možno rozšířit i na některé případy zrušení manželství, které bylo řádně a platně uzavřeno. Na adresu takových pochybností a zmatků, které by se mohly vynořit, je třeba prohlásit, že svátostné manželství řádně a platně uzavřené není možno zrušit ani z moci římského papeže. Opačný názor by obsahoval tvrzení, že neexistuje manželství absolutně nerozlučitelné, a to by odporovalo smyslu, v jakém Církev hlásá nerozlučitelnost manželského svazku.

Římský papež má totiž posvátnou moc učit pravdám evangelia, přísluhovat svátostmi a pastoračně spravovat Církev ve jménu a s autoritou Ježíše Krista, ale taková moc nezahrnuje žádnou moc nad božským a přirozeným zákonem. Ani Písmo, ani tradice neznačí žádné oprávnění římského papeže zrušit platně uzavřené manželství.

I když toto učení nebylo vyhlášeno a definováno slavnostním způsobem, je třeba se ho držet jako nauky, kterou předkládá učitelství Církve. Toto učení totiž vyslovili papežové výslovně v kategorických termínech trvalým způsobem v rozsahu dostatečně dlouhého období. Tak učí také všichni biskupové, kteří jsou v jednotě se Stolcem Petrovým, a to s vědomím, že toto učení musejí věřící vždy zachovávat a přijímat. V tomto smyslu je také uvedeno v Katechismu katolické církve.

*Podle Bolletino Vaticano
21. 1. 2000*

*Zvýraznění redakce Světla
Kráčeno*

Svatý farář Arský 27

Slova, která použil Vianney v roce 1850 při výuce náboženství, jsou výmluvná: »Všichni jsme z tohoto světa a naše víra nám ukazuje věci, jako by byly od nás tři sta kilometrů vzdáleny – jako by se dobrý Bůh nacházel na druhém břehu moře. Ale kdybychom měli živou víru, viděli bychom jej zcela jistě v Nejsvětější svátosti oltářní. Jsou kněží, kteří jej vidí každý den při mši svaté.«

Často odcházel farář Vianney od oltáře po mši svaté s výrazem hlubokého štěstí, které se odráželo v jeho rysech.

»Když jsem jej viděla s tímto neobyčejně šťastným výrazem ve tváři,« říká Kateřina Lassagnová, »řekla jsem bratru Jeronýmovi: Jak je pan farář dnes opět prozářen Boží láskou!«

Tento tak plně na půdě skutečnosti stojící svatý kněz nechtěl nic slyšet o tzv. »útěchách«, protože v tom spatřoval něco jako bonbonek pro sebe: »Když se odejmou útěchy, sloužíme Bohu pro Boha samého, ale když je člověk pociťuje, je vystaven nebezpečí, že se jimi bude sám obsluhovat.«

ZJEVENÍ

Kvůli úplnosti musíme pohořit ještě o jiné stránce života tohoto svatého kněze. Když tak činíme, pak jen proto, abychom učinili zadost skutečnosti, nikoliv proto, že by zjevení patřila ke svatosti. Jsou velcí světci, kteří o nich za celý svůj život nemluvili. Ale Bůh to tak zařídil, že vyšlo najevo i veliké tajemství.

8. května 1840 přišla jistá slečna Stefanie Duriéová z Arfeuilles do Arsu. Přinesla s sebou velkou sumu peněz pro potřebu misií, které faráři Vianneyovi velmi ležely na srdci. Když dorazila na faru, byl doma sám ve svém pokoji. Opatrně vystoupila po schodech a slyšela

dveřmi rozhovor mezi ním a nějakou osobu, která měla velmi něžný hlas: »Co bys chtěl mít?«

»Ó moje milá Matko,« odpovídal farář, »vyprošuji si obrácení hříšníků, tvou pomoc pro utiskované, posilu pro nemocné a zvláště pro jednu osobu, která už trpí velice dlouho a která si přeje, aby buďto zemřela, nebo se uzdravila.«

»Opět se uzdraví, ale později,« řekl hlas.

Návštěvnice trpěla rakovinou a byla si jista, že osoba, o které farář hovořil, je ona sama. Vstoupila proto rychle pootevřenými dveřmi dovnitř. A co spatřila? Nechejme ji vypravovat samu. »U kamen stála Paní obvyklé velikosti oděná do zářivé bílého šatu, který byl pokryt zlatými růžemi. Její střevíce mi připadaly bílé jakoby od sněhu. Na čele měla korunu z hvězd. Byla jsem tím uchválena a řekla jsem: »Moje dobrá Matko, vezmi mě s sebou do nebe!« – »Později.« – »Ale už je na čase, moje Matko!« – »Zůstanete nadále mým dítětem a já stále vaší Matkou!« – Pak zjevení zmizelo.«

Byla tak rozrušena, že to trvalo nějakou dobu, než přišla opět k sobě.

Poslechněme si, co Stefanie dále vypravuje: »Když jsem opět přišla k sobě, viděla jsem pana faráře, jak stojí před svým stolem, ruce zkřížené na prsou. Jeho obličej zářil, jeho pohled byl někam pevně upřen. Bála jsem se, že je snad mrtev. Přiblížila jsem se k němu a potáhla jej za kleriku. Pak řekl: »Můj Bože, jste to skutečně vy?«

»Ano, důstojný pane, jsem to já!« Když jsem říkala ta slova, přišel k sobě a pohnul se.

»Kde jste byl, důstojnosti, co jste viděl?«

»Díval jsem se na jednu Dámu.«

»A já také,« doplnila jsem. Kdo byla ta Dáma?

»Jestli se odvážíte o tom mluvit, pak už nesmíte nikdy vkročit do tohoto domu,« řekl přísným hlasem.

»Mohu vám ale, důstojnosti, skutečně říct, co si myslím? Já věřím, že to byla Matka Boží.«

»Nemýlila jste se.«

»Vy jste ji tedy skutečně viděl?«

»Ano, viděl jsem ji a mluvil jsem s ní...«

»Ale teď mi povězte, v jakém jste teď stavu, protože já jsem myslela, že jste mrtvý.«

»Ale ne, byl jsem přešťastný, že vidím svou nebeskou Matku.«

»Ale pak musím poděkovat vám, že jsem ji spatřila také! Jestliže ještě přijde, svěťte mě jí, aby mě odvedla ke svému Synu.«

Sluha Boží slíbil a dodal: »Budete zase zdravá...«

»Ale kdy, důstojný pane?«

»Teprve později, ale na to se mě už neptejte.«

A otcovským tónem dodal: »S Matkou Boží a svatou Filomérou se důvěrně známe.«

A skutečně: Stefanie Duriéová byla za tři a půl měsíce v Arsu uzdravena 15. srpna 1840.

Zpráva slečny Duriéové je v aktech procesu blahorečení. – Tato událost sama postačí, abychom si vysvětlili, co farář Vianney řekl jednomu váženému návštěvníkovi farního domu, když ukázal na jedno místo ve své světnici:

»Kdybyste věděl, co se tady událo, nikdy byste se neodvážil slápnout na toto místo.«

Boží láska, která promění světce, zvláště pokud se jedná o kněze, musí se projevat jednak jako bezvýhradná odevzdanost do Boží vůle a jednak jako bezmezná láska k duším.

Obojí nacházíme u faráře z Arsu: on žil, dýchal a pracoval, aby miloval Boha a učil druhé, jak jej milovat. Jen to chtěl vši silou své duše, veškerou svou energii a všemi svými schopnostmi. Není možno také citovat jedině jeho slovo, které by

mluvilo o něčem jiném, které by svědčilo o jiném jeho přání.

LÁSKA K DUŠÍM

Jen ten, kdo jako kněz ze své zkušenosti ví, co to znamená, naslouchat zpovědi lidí, chápe, co farář Vianney za svého kněžského života zkusil. Jaká ustavičná pozornost, trpělivost, něžnost, dobrota a jaký přístup k tomu všemu, co mu přednášeli zkrátka jakou lásku k duším dával najevo ve zpovědnici.

Měl skutečně pravdu, když na konci svého života s povzdechem zvolal: »Hříšníci to dopracují tak daleko, že zabijí ubohého hříšníka.« Jeho láska k duším se však projevila také takovým způsobem, že to nemůžeme zamlčet.

Jeho úsilí šlo tak daleko, že chtěl konat misie také ve všech farnostech. Jeho zápal nekončil u hranic jeho farnosti. Z toho důvodu k němu také lidé houfem proudili a jejich počet neustále rostl.

(Pokračování)

PORADNY I BEZ »POTVRZENÍ«

Kolínský arcibiskup kardinál Meisner prohlásil, že uvolní potřebné prostředky, aby pracovníci, kteří dosud pracují v církevních poradnách pro těhotné ženy v tísní, mohli i v budoucnu poskytovat tuto službu bez vystavování potvrzení, které je podmínkou pro státní dotaci. Vyslovil přesvědčení, že ženy budou i nadále využívat služeb těchto poraden a dalších institucí, které se v církvi starají, jak pomoci budoucím matkám, které se ocitají v tíživé situaci.

ALFA-News

FRANCIE

Čtyři z deseti dětí se ve Francii rodí mimo manželství. Nicméně 92 % z nich má otce, který se k nim hlásí. Od roku 1965 vzrostl počet mimomanželských dětí sedmkrát. Je to důsledek reformou manželského a rodinného práva ze 70. let.

-sks-

Slyšeli jsme – přečetli jsme

S Petrem Cibulkou hovoří Antonín Zelenka

Výzva „Děkujeme, odejděte“, verdikt brněnského krajského soudu, aby se bývalí studenti fakulty architektury omluvili tehdejšímu předsedovi základní organizace KSČ Janu Snášelovi, a současné politické klima. To vše mě vedlo k tomu, abych pozval člověka, který neodmyslitelně patří k Chartě 77, k disentu a k boji proti komunistickému režimu.

Vaše jméno je spjato s Necenzurovanými novinami a s knihou vycházející v těchto dnech, kterou upozorňujete na to, že seznamy agentů StB nejsou minulostí. Není to sisyfovská a téměř beznadějná práce?

Domnívám se, že beznadějná práce to sice je, protože už dávno jsme byli poraženi, ale i přesto je nutno bojovat tak, jako jsme bojovali před 17. listopadem. Tehdy jsme taky nevěřili, že se dožijeme pádu komunismu. Já mám dojem, že tady už jde o lidskou důstojnost, o čest, o naše práva.

V komunistickém vězení jste strávil téměř pět let. Nikdy jste nepřijal tezi o sametové revoluci, hlášanou představiteli tehdejšího Občanského fóra. Řekl jste, že 17. listopad nebyl revolucí, ale privatizačním pučem reformačního křídla KGB. Nemáte pocit, že jste v této myšlence osamocen?

Ten pocit jsem měl na začátku roku 1990, ale dnes mám dojem, že čím dál víc lidí chápe, že 17. listopad nebyl žádnou protikomunistickou revolucí, že to skutečně byl puč KGB. Důkazů už je tolik, že ti, kteří tvrdí opak, už ani nejsou ochotni o tomto diskutovat.

Slovo disident má dnes u mnohých téměř pejorativní nádech. Nemáte pocit, že je nutné utvořit nový disent?

Mám dojem, že ti, kteří byli před 17. listopadem v odboji, z něho v podstatě nevyšli ani po listopadu. Když se podíváte, kdo je v čele tohoto státu, jsou to především bývalí komunisté,

často z padesátých let. Když se podíváte, kolik zločinců bylo potrestáno po 17. listopadu, tak s hrůzou zjistíte, že jich bylo mnohonásobně méně, než bylo potrestáno samotnými komunisty za zločiny při vyšetřování. Skutečně musím zdůraznit, že komunisté potrestali mnohem víc estébáků a dozorců než dnešní sametová demokracie, a to je ostuda.

Je dobře znám váš spor s prezidentem Václavem Havlem, s vaším někdejší přítelem. Myslíte si, že veškerý marasmus, kritický stav justice a policie existuje vinou Václava Havla? Není to vůči němu přece jen trochu nespravedlivé?

Je přirozené, že Václav Havel jako jedinec nemůže zodpovídat za všechny zločiny, které se tady dějí. Všechny zločiny jsou kryty tímto státem. Dnes není možno odsoudit jediného komunistického zločince. Ti, kteří nás vyslychali, mlátili, věznili, ti jsou beztrestní, protože podle současné teze oni naplnili zákon tím, že nás věznili, a my jsme ho porušovali tím, že jsme bojovali proti komunistické diktatuře. A tím, že Václav Havel tyhle zločince kryje, nikdy se proti nim nepostavil, nikdy nepodpořil ty, kteří chtěli deševizaci této společnosti podle vzoru denacifikace po pětáctřicátém v Německu, nese naprosto základní zodpovědnost.

Co se musí stát, abychom se přiblížili demokracii a právnímu státu?

Jsem přesvědčen, že právní stát bez spravedlnosti je prostě

banda zločinců. Právní stát byl i za nacismu, právní stát byl za komunismu. Naším vzorem nemůže být právní stát bez spravedlnosti. Komunističtí zločinci musejí být vyřazeni z mocenské hry, a ne aby nám tady dále vládli, jako kdyby se nic nestalo. Musejí být vyřazeni z ekonomiky, protože kdo má dneska miliony a miliardy, ten má i ekonomickou moc. A když se podíváte na naše webovské stránky – www.cibulka.cz – uvidíte v databázi podnikatelů tisíce a tisíce estébáků, kteří mají základní firmy této republiky pod kontrolou. A to nemluví o komunistech. Jejich seznamy jsou dodneška tajné.

Nechápu, kdo má zájem na krytí členů komunistické strany před zveřejněním. Kdybychom skutečně šli do důsledku, tak zjistíme, že v tomto státě není jediná významnější firma, která by nepatřila buď estébákům nebo komunistům. To nepovažují za normální.

Co říkáte verdiktu krajského soudu v Brně, že bývalí studenti fakulty architektury z roku 1989 se musejí omluvit předsedovi základní organizace KSČ této fakulty, že si dovolili mu vyslovit tehdy nedůvěru?

Je to naprosto nechutný verdikt, ale můžu vám říct, a nakonec v mé knize rozhovorů, kterou vydala Votobia, o tom mluvím neustále, že žijeme v podstatě v imperialistickém státě, kdy komunistická justice dále rozhoduje proti zájmům svobodomyšlných občanů. Já jsem si tohle všechno zažil už v minulých letech mnohokrát, kdy komunističtí soudci podpořili agenty a důstojníky StB proti nám, nebo kdy jsem zažaloval asi dvacet estébáků, soudců, dozorců, kteří mě ve vězení mlátili jako zvíře.

Kolik jste těch sporů vyhrál?

Ze žalob, které jsem dal na estébáky, komunisty, soudce, prokurátory, ani jeden. Po pěti

letech mi státní zastupitelství tohoto údajně demokratického státu odepsalo, že kdybych v dobách komunistické diktatury a sovětské okupace neporušoval tehdy platné zákony a nebojoval proti okupaci a diktatuře, tak jsem nemusel být ani uvězněn. A naopak ti, kteří mě tolikrát uvěznili, by naopak poznali protizákonně, kdyby mě neuvěznili.

Myslíte si, že se těmito věcmi měli zabývat signatáři a sympatizanti výzvy „Děkujeme, odejděte?“

Domnívám se, že to je skutečně stěžejní problém. Otázka spravedlnosti, demokracie, účasti na tvorbě rozhodnutí, to je prostě klíčové. Studenti mě nepozvali, abych promluvil na Václavském náměstí. Myslím, že kolem jejich výzvy je mnohem víc otazníků než odpovědí. Pokud studenti jsou až po deseti letech šokováni tím, co se tady dělo za hrůzy, tak vůbec nechápu, kde těch deset let žili. Přece my jsme v Necenzurovaných novinách už deset let na tyto věci poukazovali, a nebyli jsme vyslyšeni. Kde byli tehdy tihle studenti? Jak může generace studentských vůdců mluvit o spravedlnosti, když mlčí o tom, že nikdo z komunistů nebyl za své zločiny potrestán, že nikdo z jejich obětí nebyl spravedlivě rehabilitován. Pak si ovšem musím klást otázku, či hru hraje tahle skupina a zda jsou to skutečně studenti.

Mnozí lidé si říkají: „Ano, Cibulka se nebál komunistů, ale deset let po listopadu se nám jeví jako vyšinutý člověk, který trpí neustálými představami, je pořád obklopen agenty StB, KGB.“ Nebojíte se, že přestáváte být věrohodný?

Já jsem se s tímto problémem setkal, když jsem byl poprvé ve vazbě. Tehdy jsem si říkal: Bojoval jsi proti komunismu, za demokracii – a jsi ve vězení.

Potěšující bilance

Z pastýřského listu brněnského biskupa
Mons. Vojtěcha Cikerleho

Jen za posledních pět let bylo uděleno 35 188 křtů, 12 212 svátostí biřmování a v kostelích bylo uzavřeno 9 996 manželství.

Mohla být postavena řada nových kostelů a kaplí.

V diecézi působí 16 mužských a 20 ženských společenství řeholního a zasvěceného života. Po více než 200 letech se do Vranova u Brna vrátili pauláni, v roce 1997 byl otevřen první zcela nový klášter sester klarisek v Brně-Soběšicích, byl založen klášter sester karmelitek v Dačicích, do Brna přišly Učednice Božského Mistra, které vedou prodejnu liturgických předmětů, rozvíjí se působení sekulárních institutů i řady církevních hnutí a komunit...

V oblasti vzdělávání bych se rád zmínil o Diecézním katechetickém centru při Biskupství brněnském, které mimo jiné formuje laické učitele náboženství v každoročně organizovaných katechetických kurzech. V současné době v naší diecézi působí asi 550 katechetů a počet absolventů katechetických kurzů je několikanásobně větší.

Diecézní středisko mládeže našeho biskupství se podílí na

Těch patnáct milionů lidí venku je spokojených: Jsem normální já, který bojuji proti komunismu a chodím za to do vězení, nebo těch patnáct milionů ostatních, kteří jsou v komunistické diktatuře a sovětské okupaci naprosto spokojeni? A můžu vám říct, že tuhle poměrně hlubokou krizi jsem nakonec vyřešil. Myslím si, že jsem udělal dobře, že jsem bojoval proti komunismu a proti okupaci. A dnes si opět myslím, že dělám dobře, že v tomto boji pokračuji.

(Vysíláno 30. 11. 1999)
Týdeník Rozhlas 7/2000

koordinaci a organizaci programů pořádaných pro mladé.

Bylo založeno také Středisko pro liturgickou hudbu a občanské sdružení Musica sacra, v oblasti hudebního vzdělávání působí také Základní umělecká škola se zaměřením na církevní hudbu, tzv. Varhanická škola, kterou nyní navštěvuje 110 žáků v individuální výuce, z toho 59 varhaníků. V diecézi bylo od roku 1990 zřízeno 11 církevních škol různých stupňů a zaměření. U sedmi je zřizovatelem biskupství, další působí pod patronací jiných církevních institucí. Byly otevřeny církevní internáty pro mládež.

K prohlubování vzdělávání formou cyklů odborných přednášek slouží Moravskoslezská křesťanská akademie, která sdružuje kolem 800 členů.

V sociální sféře je nepřehlédnutelná činnost Diecézní charity, řekl bych viditelné tváře církve. Svou činností pokrývá území brněnské diecéze a její strukturu tvoří 8 oblastních Charit. Naše Diecézní charita je spolu s ostatními v naší republice sdružena do České katolické charity, která je spolu s dalšími 172 Charitami různých zemí členem mezinárodní Caritas Internationalis.

V současné době Diecézní charita Brno zaměstnává 469 profesionálních pracovníků, spolupracuje s 500 dobrovolníky a jen v loňském roce se postarala o více než 9 300 klientů ve 45 zařízeních. Její součástí je Charitní ošetrovatelská a pečovatelská služba v 90 obcích. Pro lidi s mentálním postižením a autismem zřídilo biskupství zařízení Effeta. Existuje sedm domovů pokojného stáří, pět domovů pro matky v tísní, pět stacionářů pro zdravotně postižené, dva azylové domy pro bezdomovce. Charita zajišťuje pomoc migrantům

a uprchlíkům, rozvinulo se sociálněprávní poradenství a kontaktní centra pro drogově závislé, je možné kontaktovat i psychologickou nonstop linku pomoci a důvěry pro krizové okamžiky. Charita zastřešuje i další střediska pomoci, která se těžko zařazují do výše uvedených skupin, jako třeba denní centrum pro nepohyblivé spoluobčany či pro romské děti, dílny pro zdravotně postižené, prodejny zdravotnických potřeb a podobně.

Podařilo se také otevřít Dům léčby bolesti s hospicem svatého Josefa v Rajhradě a podobnému účelu slouží část kláštera sester alžbětinek v Brně.

Aspoň několika větami bych ještě rád připomněl zdárně se rozvíjející činnost Národního centra pro rodinu a sociální péči, Sdružení pěstounských rodin, Manželské a rodinné poradny Bethesda, Kolegia katolických lékařů, Poradny přirozeného plánování rodičovství či Mendlovy nadace – fondu pro obnovu církevního zdravotnictví –, která se zasloužila o vznik Nemocnice svatě Zdislavy ve Velkém Meziříčí-Mostišticích a stála při zřízení a otevření prvního nestátního hemodialyzačního centra v Brně, které zásadním způsobem pozitivně ovlivnilo léčbu nemocných s chronickým selháním ledvin. A mohl bych ještě chvíli ve výčtu pokračovat.

Ale na tomto místě bych chtěl, sestry a bratři, z celého srdce poděkovat Vám všem, protože i díky Vaším modlitbám, pomoci a finančnímu příspěví mohla naše Charita účinně zasáhnout nejen při povodních v roce 1997, ale i pomoci postiženým v Bosně a Hercegovině či loni kosovským uprchlíkům.

Od roku 1994 bylo na účelových sbírkách v kostelích naší diecéze na charitativní činnost a na nejrůznější formy pomoci sociálně potřebným vybráno 38 700 000 korun a na obnovu a podporu církevního zdravotnictví 1 500 000 korun.

PAPEŽSKÁ ROČENKA PRO LETOŠNÍ ROK

Vatikánský státní sekretář kardinál Angelo Sodano předložil 5. února Svatému otci Papežskou ročenku pro rok 2000, která obsahuje v porovnání s rokem 1999 některé změny. Např. v loňském roce navázal Svatý stolec diplomatické styky s Cookovými ostrovy a s ostrovy St. Kitts a Nevis, čímž se zvýšil počet států, se kterými udržuje diplomatické vztahy, na 172 – což je historický rekord. Dále bylo ustanoveno 13 nových biskupství, 5 apoštolských administratur a 6 biskupství bylo povýšeno na sídlo metropolitů.

Počet katolíků dosáhl rekordu. V současnosti má katolická církev přibližně 1,045 miliardy členů, což je o 40 milionů více než před rokem. Tento počet tvoří 17,4 % celkového počtu obyvatel naší planety. V porovnání s rokem 1999 vzrostl o 8 % počet duchovních a katolíků pracujících v oblasti misii a katecheze, činí dnes celkem 3,7 milionu osob.

Počet kněží oproti minulému roku vzrostl o 0,1 % na 404 626, z čehož bylo 264 202 kněží diecézních. K meziročnímu nárůstu došlo také v počtu kandidátů kněžství ze 109 171 na 109 828. Rekordní je počet biskupů, kterých je dnes v činné službě po celém světě celkem 4 439. Nejvyšší nárůst počtu byl zaznamenán u stálých jáhnů, jichž je nyní 25 345, a u katechetů, kterých je nyní 2,3 milionu. Z 819 278 na 814 779 poklesl počet členek ženských řeholí, jež tradičně tvoří největší skupinu.

V současné době žije 49,5 % všech katolíků v Severní a Latinské Americe. V Evropě žije jen o málo více než jedna čtvrtina (27,8 %) katolíků. Zbývajících 22,7 % katolíků žije v Africe (11,4 %), v Asii (10,5 %) a v Oceánii (0,8 %).

VIS

Prohlášení o „tajné církvi“

Kongregace pro nauku víry vydala 11. února 2000 následující prohlášení o „tajné církvi“, které podepsali prefekt kongregace kardinál Joseph Ratzinger a sekretář arcibiskup Tarsicio Bertone.

Úvod

Již delší dobu vyžadovala situace církve v České republice zvláštní pozornost Svatého stolce. Nejbolestivějším problémem byla situace tajně svěcených biskupů a kněží. Ve snaze dospět k trvalému řešení bylo již dosaženo výrazného pokroku. Přesto však zůstávají potíže a byl žádán objasnující pohovor. Stává se tedy nezbytným přesně informovat o událostech a příslušných dokumentech, vysvětlit nedorozumění a upřesnit, co k těmto věcem říká katolická nauka.

1. Postoj Svatého stolce

Kongregace neustále setrvala v postoji respektu a očekávání: nechtěla nijak zranit city těch, kdo z osobních důvodů nehodlali přijmout kritéria, která toto dikasterium zvolilo k řešení velmi delikátního problému svědomí, týkajícího se navíc osob, jež v temných dobách komunismu trpěly, někdy i dlouho. Kongregace pak vždy doufala ve šťastné uzavření této otázky.

2. Řešení jednotlivých případů

Velká část v celibátu žijících tajně svěcených kněží – celkem asi padesát – přijala papežovo rozhodnutí o svěcení „sub condicione“ a byla příslušnými diecézními biskupy začleněna do pastorační služby.

Dne 16. září 1997 kardinál Achille Silvestrini, prefekt Kongregace pro východní církve, sdělil Apoštolské nunciatuře (čj. 115/90), že Svatý otec urovnal právní pozici 22 ženatých tajně svěcených kněží latinského obřadu, když je oprávnil k tomu, aby přešli k řeckokatolickému ritu jako plnoprávní členové exarchátu pro věřící tohoto ritu, kteří sídlí v České republice. Osmnáct z těchto kněží bylo dne 22. října toho roku vysvěceno „sub condicione“ v premonstrátském opatství Želiv, jeden další o něco později; nyní konají pastorační službu podle norem a jurisdikce východních katolických církví v exarchátu, do něhož jsou inkardinováni.

3. Přetrvávající problémy

Část tajně svěcených biskupů a kněží nepřijala normy schválené Svatým otcem. Hlavním důvodem jejich odmítnutí bylo

svěcení „sub condicione“, které pokládali za projev nedostatečné důvěry ze strany Svatého stolce, protože byli přesvědčeni o platnosti svého svěcení. Vedle toho tu byly i motivy psychologické, jež je třeba respektovat, i když je nelze sdílet. Jak jim bylo vysvětleno jejich biskupy, jakož i apoštolským nunciem, který měl řadu rozhovorů s některými z těchto kněží, svěcení „sub condicione“ neznamenalo ani nedůvěru, ani překážku k jejich přijetí jako kněží.

Ve skutečnosti z šetření o každém z nich nebylo zřejmé, že kněžské svěcení bylo vždy udělováno platně; někdy snad platné být mohlo, vyvstaly však o tom vážné pochybnosti, zvláště v případě svěcení, jež uděloval biskup Felix Maria Davídek. Nechat se vysvětit „sub condicione“ pouze znamenalo, že bylo-li jejich předchozí svěcení platné, pak by svěcení druhé („pod podmínkou“) účinek nemělo, protože již kněžími byli; kdyby však tajně přijaté svěcení platné nebylo, pak by byli novým svěcením ve svém svědomí ujištěni, že jsou skutečnými kněžími. V této věci došlo k otevřenému a upřímnému dialogu, a obvinění namířená proti Svatému stolci se nezakládají na pravdě.

Záležitost ženatých biskupů, vzhledem k delikátnosti jejich postavení, přiměla Svatého otce, aby se držel dobře odůvodněného obezřetného pravidla: jak známo, kanonické právo katolické církve latinského i východního ritu, jakož i starobylá tradice církví východních, jež s ní nejsou ve společenství, absolutně nepřipouštějí slučitelnost manželského stavu s biskupským úřadem. Přesto však nepokládali možnosti, jež jim byly nabízeny a jež jim sdělili příslušní diecézní biskupové, za uspokojující.

4. Vysvětlení

A) „Tajná církev“

Tento název, nebo druhý, „církve podzemní“, není oprávněný. Členové skupin, jež se takto nazývají, totiž v tajnosti nežijí: jsou zapojeni do civilní společnosti, organizují své – samy o sobě jistě dobré – iniciativy, mezi nimi i některé zaměřené na asistenci, které dokazují plnou svobodu působení, již se těší. Nejsou pronásledováni jako křesťané v katakombách, naopak poskytují rozhovory médiím, vydávají knihy, zcela

svobodně a otevřeně vyjadřují svou neshodu s autoritou římského biskupa.

Má-li se mluvit o tajnosti, pak bohužel jenom v tom smyslu, že slaví eucharistii pro malé skupinky svých stoupců nebo že jim udělují svátosti, a to v soukromých obydlích či na místech pouze jim známých.

B) Nezákonost

Tyto mše, udělování svátostí a jiné liturgické obřady jsou zakázány. Kdo se totiž vymaňuje z autority papeže a biskupů, celebkuje nezákonně.

C) O pochybné platnosti

Vzhledem k přetrvávajícím pochybnostem o tajné konsekraci a ordinaci některých biskupů a kněží přetrvávají i pochybnosti o platnosti jejich mší či jimi udělovaných svátostí (zvláště zpovědi). Cílem podmíněné konsekrace či ordinace by bylo právě odstranění takových pochybností o platnosti těchto eucharistických a svátostných aktivit. Tento její smysl byl dotčným obšírně vysvětlen. Jakékoli prohlášení, jež by tvrdilo opak, neodpovídá pravdě.

5. Závěr

Lze si jen přát, aby se mohla zlepšit situace v České republice, kde církev pod tlakem nepřátelské autority tolik trpěla a kde jsou křesťané povoláni, aby na všech úrovních veřejného a církevního života vydávali svorné svědectví. Katolická církev je jedna a jednotou svých úřadů musí vydávat svědectví jedinému Bohu a Pánu. Svatý stolec se proto obrací k těm katolíkům, kteří ještě nepřilnuli k jejím pokynům, a vyzývá je, aby se opět připojili k ostatním katolíkům pod papežovým vedením. Biskupové České republiky, stejně jako apoštolský nuncius, jsou připraveni spolupracovat, aby této jednotě napomohli v onom duchu služby, k němuž Pán volá své učedníky a který je rozlišujícím znamením jejich příslušnosti k církvi.

ČBK

JEDINEČNÁ NABÍDKA POUTÍ PRO MLÁDEŽ DO ŘÍMA

28. 3.–2. 4. 2000 Národní pouť • 16. 4. až 24. 4. 2000 Velikonoce se Svatým otcem • 14.–21. 8. 2000 Světový den mládeže ve Věčném městě • 27. 12. 2000–3. 1. 2001 Jediněčný vstup do nového roku!

Cena: pouhých 4 990 Kč s ubytováním v blízkosti Vatikánu a s plnou penzí!!!

Bližší informace:

Jan Konvica, Družstevní 704, 664 53 Újezd u Brna, tel. 05/44 22 97 74 e-mail: konvica@econ.muni.cz

Logo Velkého jubilea

»Logo« je jeden z mnoha nových výrazů současnosti a znamená graficky vyjádřenou symbolickou zkratku, znak nebo ochrannou známku, kterou si opatřuje většina organizací a podniků a kterou pak označují všechno to, co k nim patří.

Vatikán již v r. 1996 vypsal soutěž na logo Velkého jubilea. Toto logo bylo pečlivě vybráno a můžeme se s ním setkat dnes na celém světě všude tam, kde se děje něco, co je spojeno s Velkým jubileem roku 2000. Můžeme tedy říct, že je v tomto roce jedním z nejrozšířenějších ve světě.

Mezinárodní soutěže na výtvarný návrh logo Velkého jubilea se účastnili výtvarníci, grafici a významné agentury celého světa, protože šlo o velmi prestižní záležitost. Protože výsledky komisi ani papeže neuspokojily, doporučil Jan Pavel II. obrátit se na mladé lidi, kteří snad budou mít bezprostřednější přístup a neotřelejší nápady.

Tak se do soutěže zapojily výtvarné školy v Itálii i v zahraničí. Do Říma se sešla spousta obrázků, byly porovnány a zvítězil návrh 22leté Emanuely Rocchiové, stu-

dentky umělecké školy, obor medaile a polygrafika.

Emanuela Rocchiová se mezitím stala absolventkou školy a pracuje nyní ve velkém. »Nemyslela jsem, že bych mohla zvítězit. Vzala jsem to jako výzvu, která mě nadchla, a tak jsem se dala do práce. Vyšla jsem od určité ideje a tu jsem realizovala.

Chtěla jsem představit velkou náruč, ve které se objímají národy celého světa. Jubileum je rokem pokoje a smíření, ale také radosti, která připomíná 2000. výročí Kristova narození. Holubice je symbolem míru, ale také Ducha svatého. Pět holubic různých barev představuje pět kontinentů, vznášejí se, spolu se objímají a tvoří určitý emblém solidarity a současně připomínají fyzický tvar Země. Z holubic vycházejí paprsky a tyto paprsky tvoří kříž, symbol vtělení Božího Syna, který vstoupil do dějin, aby spasil lidstvo. Barvy těchto paprsků jsou stejné jako barva holubic, aby připomněly, že Kristus přijal lidské podmínky a stal se lidem podobný. Světlo těchto paprsků je ve

středu jasnější, jako by toto světlo drželo lidstvo, svět.«

Logo se velmi zalíbilo Svatému otci, který pozval Emanuellu na soukromou audienci. Logo se v milionech a milionech kopií vydalo do celého světa.

»Jsem věřící a praktikující katoličkou, která vyrostla z Katolické akce. Víra inspirovala můj život a moji práci. Víra mi také pomohla splnit tento velký úkol.«

-ma-

Benediktinské arcidiakonství sv. Vojtěcha a sv. Markéty v Praze Břevnově zve na přednášku

ŘEHOLNÍ ŽIVOT V ANGLIKÁNSKÉ CÍRKVI

Přednáška se koná v úterý 29. února 2000 v 19.00 hod. v Tereziánském sále břevnovského arcidiakonství, Markétská 28/1, Praha 6 (tramvajové spojení č. 8 a 22 směrem na Bílou Horu, zastávka Břevnovský klášter).

Liturgická čtení

Neděle 27. 2. – 8. neděle v mezidobí

1. čt.: Oz 2,16b.17b.21–22
Ž 103(102),1–2.3–4.8+10.12–13 Odp.: 8a
2. čt.: 2 Kor 3,1b–6
Ev.: Mk 2,18–22

Pondělí 28. 2. – ferie

1. čt.: 1 Petr 1,3–9
Ž 111(110),1–2.5–6.9+10c Odp.: 5b
Ev.: Mk 10,17–27

Úterý 29. 2. – ferie

1. čt.: 1 Petr 1,10–16
Ž 98(97),1.2–3ab.3cd–4 Odp.: 2a
Ev.: Mk 10,28–31

Středa 1. 3. – ferie

1. čt.: 1 Petr 1,18–25
Ž 147,12–13.14–15.19–20 Odp.: 12a
Ev.: Mk 10,32–45

Čtvrtek 2. 3. – ferie

1. čt.: 1 Petr 2,2–5.9–12
Ž 100(99),2.3.4.5 Odp.: 2c
Ev.: Mk 10,46–52

Pátek 3. 3. – ferie

1. čt.: 1 Petr 4,7–13
Ž 96(95),10.11–12.13 Odp.: srov. 13b
Ev.: Mk 11,11–25

Sobota 4. 3. – nez. pam. sv. Kazimíra nebo sobotní pam. P. Marie

1. čt.: Jud 17.20b–25
Ž 63(62),2.3–4.5–6 Odp.: 2b
Ev.: Mk 11,27–33

Breviář pro laiky

Uvedení do první modlitby dne:	NE	PO	ÚT	ST	ČT	PÁ	SO
	27.2.	28.2.	29.2.	1.3.	2.3.	3.3.	4.3.
Antifona	1136	1150	1166	1181	1197	1213	1228
Žalm	784	783	783	784	784	784	783

Ranní chvály:

Hymnus	1136	1151	1166	1182	1198	1213	1228
Antifony	1137	1151	1167	1183	1198	1214	1229
Žalmy	1137	1152	1167	1183	1199	1214	1229
Kr. čtení a zpěv	1140	1155	1170	1186	1201	1217	1232
Antifona k Zach. kantiku	696	1155	1170	1186	1202	1218	1232
Prosby	1140	1155	1171	1186	1202	1218	1232
Záv. modlitba	696	1156	1171	1187	1202	1218	1317

Modlitba během dne:

Hymnus	1141	1156	1172	1187	1203	1219	1233
Antifony	1142	1157	1172	1188	1204	1219	1234
Žalmy	1142	1157	1172	1188	1204	1219	1334
Krátké čtení	1144	1159	1175	1190	1206	1221	1336
Záv. modlitba	696	1159	1175	1191	1206	1222	1336

Nešpory:

SO

Hymnus	1132	1145	1160	1176	1192	1207	1223	807
Antifony	1133	1146	1161	1177	1193	1208	1224	808
Žalmy	1133	1146	1161	1177	1193	1209	1224	808
Kr. čtení a zpěv	1135	1149	1164	1180	1196	1211	1226	810
Ant. ke kant. P. M.	695	696	1164	1180	1196	1211	1227	697
Prosby	1135	1149	1165	1180	1196	1211	1227	811
Záv. modlitba	696	696	1165	1181	1197	1212	1227	697
Kompletář	1238	1242	1247	1250	1254	1257	1260	1238

MCM s. r. o. nabízí k Velkému jubileu

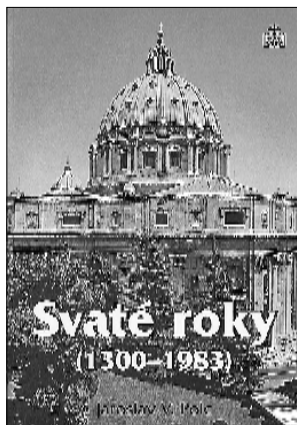
Jaroslav V. Polc:

SVATÉ ROKY (1300–1983)

Poutě na svatá místa jsou formou zbožnosti, kterou najdeme u všech národů a ve všech dobách. Pro křesťany se staly poutě všeobecným zvykem po roce 326, kdy se císařovna Helena vydala na cestu do Jeruzaléma. Brzy začaly poutě i na jiná místa než jen do Svaté země – ke hrobům apoštolů, mučedníků, především pak do Říma. Cílem pouti je tedy nějaké svaté místo, kde se uchovávají ostatky svatých, milostné obrazy nebo kde světec žil. O tom, jak vypadaly a jaký měly cíl poutě v křesťanském starověku a ve středověku, informují první dvě kapitoly knihy.

Podstatná část publikace je věnována jednotlivým Svatým rokům. První Milostivé léto bylo vyhlášeno Bonifácem VIII. v roce 1300. Svatý rok přináší možnost získat odpustky. Jak se vyvíjela historie získávání odpustků? Čím byl zvláštní ten či onen Svatý rok? Co nového přinesl? Na tyto otázky odpovídá naše publikace.

Knihu uzavírá vánoční homilie po uzavření Svatých bran v římském poutním domě „Velehrad“.

NOVINKA!

Brož., A5, 160 stran, 79 Kč

Z JINÝCH NAKLADATELSTVÍ

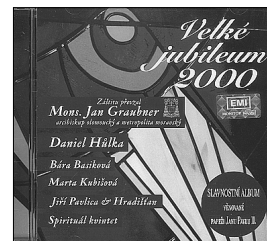
VELKÉ JUBILEUM ROKU 2000

Benefiční CD, které bylo připraveno pod záštitou Mons. Jana Graubnera. Tento nosič nám představuje interpretační umění našich populárních pěvců Daniela Hůlky (Biblické písně A. Dvořáka), Báry Basikové (Salve Regina, Maria Pia), Marty Kubišové

Uvedené knihy a nosiče si můžete objednat na
adrese: Matice cyrilometodějská s. r. o.
Dolní nám. 24, 771 11 Olomouc 1

(Králi, milost dej, Tobě patří chvála), Jiřího Pavlice a Hradišťanu (Vinšujem Vám štěstí, zdraví) a Spirituál Kvintetu. Jako speciální bonus obsahuje tento projekt chorál „Svatý Václave“, který naspíval Mons. Jan Graubner a Daniel Hůlka. Možno objednat a zakoupit i magnetofonovou kazetu.

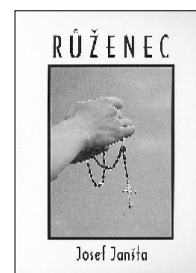
CD 265 Kč, MC 149 Kč

DOTISKY MCM s. r. o.

Josef Janšta: RŮŽENEC

Příběh o tom, co dokázala víra v Boha a v Pannu Marii v nevěřícím prostředí. Pro děti a mládež od 10 do 15 let. Dotisk 2., přepracovaného vydání.

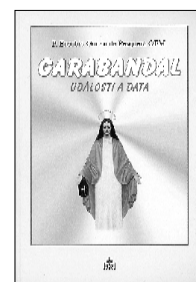
Brož., A5, 148 stran, 69 Kč

P. Eusebio Garcia de Pesquera OFM: GARABANDAL – UDÁLOSTI A DATA

V horách na severu Španělska, ve skromné osadě San Sebastian de Garabandal se čtyřem dívkám od 18. června 1961 do 18. června 1965 zjevuje P. Maria. O okolnostech a smyslu těchto událostí informuje podrobně tato knížka. Dotisk 1. vydání.

Brož., A5, 220 stran, 99 Kč

**Převodem
706 035**

Novinové vplatné

Odesílatel:

Matice cyrilometodějská s. r. o.
EXPEDICE
Dolní nám. 24
771 11 Olomouc 1

SVĚTLO – týdeník Matice cyrilometodějské. Vydává a tiskne Matice cyrilometodějská v Olomouci v nakladatelství Matice cyrilometodějské, s. r. o., Olomouc. Šéfredaktor Josef Vlček. Vychází s církevním schválením Arcibiskupství olomouckého č.j. 54/98 ord. Církevní schválení se uděluje časopisům jako potvrzení, že v nich nejsou bíduhy v oblasti víry a mravů. Neznáměná to však, že udeřovatel schválení se ztotožňuje s názory jednotlivých článků. Adresa redakce a administrace: Dolní nám. 24, 771 11 Olomouc 1; telefon a fax 068/522 28 03 (e-mail: svetlo@ova.inenet.cz; http://www.ova.inenet.cz/svetlo). Registrační značka MK ČR 7225. Podávání novinových zásilek povoleno Oblasní správou pošt v Ostravě č.j. 2363/93-P/1 ze dne 23. 8. 1993. OBJEDNÁVKY VYŘIZUJE ADMINISTRACE TÝDENÍKU. Administrace pro Slovenskou republiku: RODENY, Vinohradníka 11, 949 01 Nitra, telefon 0042187/41 83 83; podávání novinových zásilek povoleno SP, s. p. ZSRP Bratislava, č.j. 3335-OPC zo dňa 21. 5. 1996. Prohlášení redakce: U článků o tzv. soukromých zjeveních, k nimž se doposud církevní autorita nevyjádřila (jako Litmanová, Medjugorje aj.), se podřizujeme konečnému usudku církve. Nevyžádané nezveřejněné příspěvky nevracíme.